

Arrest

nr. 303 280 van 14 maart 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 december 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. WALPOT, die *loco* advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 oktober 2003 komt verzoeker, die de Turkse nationaliteit heeft, naar België met een visum met het oog op de gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote, mevrouw S.K.

1.2. Sinds 8 april 2009 heeft verzoeker een duurzaam verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie c.q. Belg (F+-kaart).

1.3. Op 4 november 2015 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Tongeren veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar omwille van opzettelijke slagen en verwondingen, toegebracht aan zijn echtgenote op 4 augustus 2013. Het probatie-uitstel wordt, na het advies van de probatiecommissie van 27 april 2017, herroepen wegens het niet naleven van de opgelegde voorwaarden.

1.4. Op 9 mei 2017 beveelt de onderzoeksrechter de onmiddellijke aanhouding van verzoeker in het kader van een gerechtelijk onderzoek inzake inbreuken op de wetgeving inzake drugs en deelname aan bendevoorming.

1.5. In de periode van 27 april 2006 tot 13 december 2018 wordt verzoeker tien keer veroordeeld door de politierechtbank.

1.6. Op 17 januari 2019 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar uit hoofde van te hebben ingevoerd, uitgevoerd, en vervoerd van middelen met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, nl. invoer van niet nader bepaalde hoeveelheden cocaïne en heroïne naar andere landen, en middelen te hebben verkocht, te koop aangeboden, afgeleverd in dezelfde zin, tussen 1 augustus 2016 en 6 mei 2017.

1.7. Op 20 september 2019 kent de strafuitvoeringsrechtbank bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (hierna: de SURB) de verdere uitvoering van de straf onder elektronisch toezicht (hierna: E.T.) toe.

1.8. Bij vonnis van 19 februari 2021 kent de SURB verzoeker de voorwaardelijke invrijheidsstelling toe.

1.9. Met een aangetekende brief van 15 maart 2021 stellen de diensten van verweerder verzoeker op de hoogte van het feit dat overwogen wordt om zijn verblijfsrecht te beëindigen om redenen van openbare orde. In diezelfde brief wordt aan verzoeker gevraagd om de bijgevoegde vragenlijst in te vullen, terwijl tevens wordt benadrukt dat er wordt verzocht om bewijzen aan te leveren.

1.10. Op 24 maart 2021 wordt de vragenlijst hoorrecht ingevuld en maakt verzoeker een aantal stukken betreffende zijn persoonlijke situatie over.

1.11. Op 1 juni 2021 beslist de bevoegde staatssecretaris om verzoekers verblijfsrecht te beëindigen. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.12. Bij arrest nr. 262 873 van 25 oktober 2021 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.11.

1.13. Op 25 november 2021 dient verzoeker bij volmacht een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn Belgische zoon K.M.

1.14. Op 15 december 2021 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Limburg.

1.15. Op 18 mei 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.16. Op 3 juni 2022 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn Belgische zoon K.M.

1.17. Op 1 december 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.18. Op 7 december 2022 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn Belgische zoon K.M.

1.19. Op 5 juni 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.20. Op 9 juni 2023 wordt verzoeker uitgenodigd zijn individuele situatie te schetsen.

1.21. Op 9 juni 2023 dient verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn Belgische zoon K.M.

1.22. Op 7 december 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.23. Op 11 december 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer K.A. (...), geboren te K. (...) op (...) 1979, onderdaan van Turkije wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten van zodra hij aan de gerechtelijke instanties voldaan heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3° en 44bis van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Op 04.11.2015 werd hij door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen, tegen zijn echtgenote of samenlevende persoon en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft (feit gepleegd op 04 augustus 2013). Naar aanleiding van een woordenwisseling over geldzaken heeft hij zijn zelfbeheersing verloren en heeft hij zijn echtgenote bij de keel gegrepen en haar op haar been geslagen. De letsels die zijn echtgenote daarbij opliep, werden visueel vastgesteld door de verbalisanten en fotografisch weergegeven in het strafdossier. De rechter van Tongeren stelde in zijn vonnis van 04.11.2015 : “Beklaagde K. (...) heeft door zijn handelwijze blijk gegeven van een agressieve ingesteldheid en een misprijzen voor andermans lichamelijke en geestelijke integriteit, dan nog wel van zijn echtgenote”(…) Beklaagde stelt dat hij zou hebben ingezien dat zijn reactie verkeerd was, maar dat intussen de rust in het gezin zou zijn weergekeerd(…)”. Betrokkene verzocht om het voordeel van de probatieopschorting toe te kennen, doch de rechtbank vond dit een onvoldoende en ongepaste reactie naar de persoon van betrokkene en veroordeelde hem tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met probatieuitstel van 3 jaar en een geldboete van 600 euro. Onder de hem opgelegde probatievoorwaarden diende hij onder meer een cursus agressiebeheersing of een gelijkwaardige vorming te volgen in overleg met en onder toezicht van de justitie-assistent en diende hij zich te onthouden van het plegen van strafbare feiten.

Het verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld verplicht staten “vrouwen te beschermen tegen alle vormen van geweld en geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te voorkomen, te vervolgen en uit te bannen.” Partnergeweld heeft ingrijpende gevolgen op het fysiek, psychisch, sociale en emotionele welzijn van de slachtoffers. Gezien dit maatschappelijk ontoelaatbaar is, is de aanpak van (seksueel en) intra-familiaal geweld en de bescherming van de slachtoffers dan ook een prioriteit in de Beleidsverklaring Binnenlandse Zaken en Politie 2021-2024 van Minister Annelies Verlinden¹. Zijn probatie-uitstel werd bij vonnis van de Correctionele rechtbank van 09.04.2018 ingetrokken op advies van de Probatiecommissie dd. 27.04.2017 omdat hij de opgelegde voorwaarden niet had nageleefd. (Op 04.04.2017 werd betrokkene betrap op drugsbezit – zie infra).

Op 09.05.2017 werd hij onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen als dader of mededader voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs en deelname aan bendevoorming.

Op 17.01.2019 werd hij door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar uit hoofde van te hebben ingevoerd, uitgevoerd en vervoerd van middelen met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd-of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk invoer van niet nader te bepalen hoeveelheden cocaïne en heroïne en uitvoer van niet nader te bepalen hoeveelheden cocaïne en heroïne met bestemming Duitsland, Oostenrijk, Frankrijk en Hongarije (2 feiten); middelen te hebben verkocht, te koop aangeboden, afgeleverd of geleverd met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk niet nader te bepalen hoeveelheden cocaïne en heroïne (2 feiten); middelen in bezit te hebben gehad, te hebben aangekocht, vervoerd met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk niet nader te bepalen hoeveelheden cocaïne en heroïne; terwijl hij wist dat zijn deelneming bijdroeg tot de oogmerken van de criminele organisatie, te hebben deelgenomen aan het nemen van welke beslissing dan ook in het raam van de activiteiten van een criminele organisatie, zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die duurt in de tijd, met als oogmerk het in onderling overleg plegen van misdaden en wanbedrijven die strafbaar zijn met gevangenisstraf van drie jaar of een zwaardere straf, om direct of

indirect vermogensvoordelen te verkrijgen, en waarvan het feitelijk oogmerk niet uitsluitend politiek, vakorganisatorisch, menslievend, levensbeschouwelijk of godsdienstig is of die niet uitsluitend elk ander rechtmatig oogmerk nastreeft. Het betreft feiten bewezen tussen 1 augustus 2016 en 6 mei 2017. Op de zitting ontkende betrokkene met klem zich ingelaten te hebben met heroïne.

We citeren uit het vonnis: "Tijdens zijn verhoren van 4 januari 2017 en 13 juni 2017 duidde T.N. "A. (...)" aan als drugskoerier van eerste beklaagde. De drugskoerier "A. (...)" werd in het Oostenrijks dossier door de speurders geïdentificeerd als zesde beklaagde (betrokkene), ook gekend onder de bijnaam "At. (...)". Tijdens zijn verhoor van 24 augustus 2017 werd zesde beklaagde ook door tweede beklaagde aangeduid als koerier van eerste beklaagde. Volgens tweede beklaagde werd zesde beklaagde om medewerking verzocht op het ogenblik dat T.N. in de problemen kwam. Op instructie van eerste beklaagde en met het doel drugs te smokkelen kocht zesde beklaagde oorspronkelijk het voertuig Hyundai aan. (...) T.N. specificeerde dat "A. (...)" – net zoals hijzelf en tweede beklaagde – drugs ging ophalen in Rotterdam of Antwerpen waarbij de drugs, die werd opgehaald in Rotterdam heroïne betrof en deze in Antwerpen cocaïne. De smokkelritten gingen richting Duitsland, Frankrijk en Oostenrijk. Zesde beklaagde werd steeds vergezeld van zijn vriendin, een Turkse, die in Keulen woonde en perfect Duits sprak (...) Bovendien werden de koeriers niet alleen ingeschakeld om drugs te smokkelen, doch ook om geld te smokkelen bestemd om cocaïne – en heroïne-deals te financieren. Tijdens zijn verhoren van 9 en 18 mei 2017 bij de onderzoeksrechter gaf zesde beklaagde (betrokkene) overigens toe in opdracht van eerste beklaagde geld te hebben opgehaald of eerste en tweede beklaagde naar afspraken te hebben gebracht in Duitsland, Oostenrijk en Hongarije. Zesde beklaagde maakte hiervoor gebruik van het voertuig VW Passat waarvan hij erkende te weten dat er zich een verborgen ruimte in bevond. Hij besliste om te stoppen met rijden voor eerste beklaagde nadat T.N. werd aangehouden. Tenslotte bevestigde hij (betrokkene) te weten dat 'deze mensen' hiermee doelend op eerste, tweede, vijfde en achtste beklaagde – zich met drugs bezig hielden alleen niet in welke mate. Het voertuig Hyundai werd door hem ingeklaard. Dit voertuig werd gekocht omdat het voertuig VW Passat te oud werd en de verborgen ruimte te klein was (...)

Op grond van de verklaringen van T.N. samen gelezen met de verklaringen van tweede en zesde beklaagde (betrokkene) en de resultaten van de observaties en taps, staat het vast dat zesde beklaagde zowel een drugs (heroïne en cocaïne) – als geldkoerier (om cocaïne en heroïne te financieren) was van eerste beklaagde en dat hij dus rechtstreeks meewerkte aan de druggerelateerde feiten die hem ten laste worden gelegd (...)

De rechtbank nam op basis van het strafdossier aan dat betrokkene minstens 64 smokkelritten heeft uitgevoerd tegen betaling van 500 euro per rit.

Specifiek wat betreft zijn weerhouden deelname aan de beslissingen van de criminele organisatie verwijst de rechtbank naar de volgende elementen:

- de vertrouwensrelatie met eerste beklaagde (bendeleider), hij werd toevertrouwd met geldtransporten;
- de vaststelling dat hij prospectie deed naar smokkelvoertuigen en er eentje liet inklaaren;
- de vaststelling dat hij ten voordele van tweede beklaagde zorgde voor een fictieve tewerkstelling opdat deze onder de radar zou blijven van overheidsinstanties (...)

Daarnaast werd betrokkene ook schuldig bevonden aan het dealen van cocaïne voor eigen rekening, cocaïne die hij zelf aankocht bij eerste beklaagde. In zijn verhoren van 18 mei en 26 september 2017 had hij verklaard, vanaf april 2016 om de twee weken 100 à 150 gram cocaïne af te nemen van eerste beklaagde. We citeren opnieuw uit het vonnis: "Zesde beklaagde werd op 4 april 2017 gecontroleerd te Genk in zijn voertuig VW Polo. Zesde beklaagde was zenuwachtig, er hing een lichte cannabisgeur in de wagen. Er volgde een gerechtelijke fouille. Bij zesde beklaagde werd een ijzeren doosje gevonden ter hoogte van de genitale zone. Het betrof een Frisk doosje met daarin verschillende bolletjes wit poeder. Zesde beklaagde gaf aan dat het cocaïne betrof. Achter de passagiersstoel werd een GSM-toestel Nokia aangetroffen, dat werd uitgelezen en waarin druggerelateerde berichten werden aangetroffen die wezen op drugshandel (gericht aan "ATA"). Er volgde een huiszoeking bij zesde beklaagde. In de garage werd verpakkingsmateriaal aangetroffen zoals gebruikt bij de aangetroffen paxons cocaïne in het Frisk doosje. Passagier D. verklaarde dat hij zesde beklaagde had gecontacteerd om aan cocaïne te geraken. In het drugsmilieu was geweten dat je bij zesde beklaagde goede cocaïne kon krijgen. Er werden afnemers geïdentificeerd en verhoord waaruit bleek dat zesde beklaagde reeds vanaf januari 2016 dealde (afnemer S.J.)." Gelet op het ontbreken van precieze gegevens m.b.t. de afgenomen hoeveelheden cocaïne bij eerste beklaagde voor de verkoop voor zijn eigen rekening, aanvaarde de rechtbank de door betrokkene gemaakte schatting van 2 kilogram. Het vermogensvoordeel dat in zijn hoofdte verbeurd werd verklaard, bedraagt in totaal 86.000 euro (2 kilo x 27.000 euro = 54.000 euro + 64 transporten x 500 euro = 32.000 euro).

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het EHRM. Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19/02/1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30/11/1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11/07/2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10/07/2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf.

conclusie in HvJ 23/11/2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25/10/2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt 3 voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.

47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26/10/1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17/01/2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19/01/1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Voor de SURB Antwerpen verklaarde betrokkene dat hij in de problemen kwam toen hij als zelfstandige in onderaanneming werkte. Omdat de sector waarin hij werkte instortte, werd hetgeen hij factureerde aan zijn opdrachtgevers niet meer vergoed. Hij stelde dat hij via de drugtransporten en het dealen enkel de bedoeling had om uit de financiële problemen te geraken en er dan mee te stoppen. Hij haalde aan dat het zeker niet de bedoeling was om een luxeleven te leiden.

Als drugshandel zijn antwoord is op zijn financiële problemen, kan het risico op recidive niet worden uitgesloten. De SURB haalt in haar vonnis dd. 20/09/2019 aan dat betrokkene nog heel wat schulden heeft ten gevolge van het faillissement van zijn eenmanszaak en van zijn veroordelingen. Er werden reeds een aantal afbetalingsplannen bekomen en de betalingen werden opgestart. Hij diende hierover in elk geval voldoende transparant te zijn ten aanzien van de justitie-assistent. Uit het vonnis van de SURB dd. 19/02/2021 blijkt dat hij een overzicht van zijn schulden uit het verleden heeft bezorgd aan de justitie-assistent en dat hij momenteel afbetaalt aan de FOD Financiën.

Verder werd betrokkene tussen 27/04/2006 en 13/12/2018 maar liefst 10 keer veroordeeld door de politierechtbank tot geldboetes van 25 tot 400 euro en zijn rijbewijs werd 5 keer ingetrokken wegens inbreuken op het verkeer (4 feiten), intoxicatie aan het stuur (2 feiten), rijden door het rood licht (2 feiten), overdreven of onaangepaste snelheid (2 feiten), het negeren van een bevel van een bevoegd agent (1 feit), het niet naleven van de voorrangsregels en uitvoeren van gevaarlijke manoeuvres (1 feit), het gebruik van een draagbare telefoon en het niet-dragen van de veiligheidsgordel (1 feit), een overladen voertuig en het niet dragen van een rijbewijs (1 feit) en inbreuken op de technische eisen voertuigen (2 feiten). De Wegcode bevat alle Belgische regels inzake verkeersveiligheid, er zijn 4 graden van overtredingen, de vierde graad betreft de zwaarste overtredingen en zijn automatisch het voorwerp van een dagvaarding voor de Politierechtbank. Hoewel deze veroordelingen geen correctionele overtredingen zijn, gaat het toch om ernstige overtredingen omdat zij de veiligheid van mensen in gevaar kunnen brengen, hetgeen, gezien de veroordelingen, niet zijn eerste zorg lijkt te zijn geweest. Ze tonen ook zijn gebrek aan respect voor de regels van de maatschappij waarin hij leeft.

Tenslotte vermeldt het ANG nog opzettelijke vernielingen in 2009 (PV AN.92.F6/00001009), inbreuk op dierenwelzijn in 2015 (PV TG.63.L6/01610915) , inbreuken betreffende de sociale documenten en schriefvervalsing (PV TG.69.F1/00678017) en schending van de eer (PV TG.52.L6/00438317) in 2017 en verduistering of vernietiging in 2018 (PV TG.20.L6/00802918).

Doorheen de door hem gepleegde feiten schemert een leven zonder verantwoordelijkheidszin door. Hij heeft duidelijk lak aan regels, die gericht zijn op het veilig samenleven en functioneren in de maatschappij. Het herhaaldelijk overtreden van de Belgische rechtsregels geeft allerm minst blijk van schuldinzicht, noch van zijn wil tot integratie in de Belgische samenleving.

Op 20/09/2019 plaatste de Strafvueroeringsrechtbank van Antwerpen hem onder elektronisch toezicht tot strafeinde voorzien op 03/11/2023. Omdat de periode van elektronisch toezicht gunstig geëvalueerd werd en de SURB hem de kans wou geven om een volgende stap te zetten in zijn re-integratietraject, werd hij op 25/02/2021 in voorwaardelijke vrijheid gesteld.

Omwillen van de bijzondere ernst van de internationale drugtrafiek, zijn persoonlijk gedrag en het risico op recidive bij financiële problemen werd bij beslissing van 01/06/2021 een einde gesteld aan zijn verblijf

overeenkomstig artikel 44bis,§2 van de wet van 15/12/1980 rekening houdend met alle bewijzen die betrokkene in het kader van het voorafgaandelijk socio-economisch onderzoek had voorgelegd inzake zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie en sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Deze beslissing werd hem ter kennis gebracht per aangetekend schrijven van 03/06/2021. Het beroep tot nietigverklaring dat betrokkene op 06/07/2021 tegen deze beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd verworpen bij arrest van 25/10/2021, zodat deze beslissing definitief is geworden.

Omdat betrokkene daardoor in illegaal verblijf terecht kwam en bijgevolg niet langer aan de voorwaarden van zijn voorwaardelijke invrijheidstelling - zoals onder meer regelmatig werken in dienstverband - kon voldoen, werd hij op 18/11/2021 op vordering van het Openbaar Ministerie opnieuw aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Hasselt. Op 25/11/2021 diende hij bij volmacht van zijn advocaat Benoit Dhondt een aanvraag 19ter in op de stad Genk in functie van zijn Belgische zoon K.M. (...), geboren te Genk op 01/08/2015.

Omdat zijn raadsman hiervan bewijsstukken voorlegde op de zitting van de SURB op 26/11/2021, wou de SURB betrokkene de kans geven om het resultaat van de procedure gezinshereniging af te wachten om duidelijkheid te verkrijgen of hij via deze procedure opnieuw over een verblijfsrecht kon beschikken en werd zijn voorwaardelijke invrijheidstelling bij vonnis van 03/12/2021 omgezet naar elektronisch toezicht. Deze aanvraag 19ter werd bij beslissing conform Bijlage 20 van 18/05/2022 geweigerd om redenen van openbare orde zonder bevel om het grondgebied te verlaten, gezien er een schorsend beroep tot nietigverklaring mogelijk was bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze Bijlage 20 werd op 30/05/2022 via de gemeente aan betrokkene betekend. Op aanraden van zijn advocaat startte hij op 03/06/2022 een tweede procedure gezinshereniging op om opnieuw een voorlopig verblijf van 6 maanden te verkrijgen, gedekt door een Attest van Immatriculatie. Ook deze aanvraag werd op 01/12/2022 geweigerd met een Bijlage 20 en op 05/12/2022 via de gemeente aan betrokkene ter kennis gebracht, die weigerde te tekenen. Betrokkene diende op 07/12/2022 een derde aanvraag 19ter in, dewelke opnieuw geweigerd werd op 05/06/2023 met een Bijlage 20, betekend op 08/06/2023.

Op 09/06/2023 werd per aangetekend schrijven een vragenlijst hoorrecht opgestuurd naar betrokkene met het oog op het nemen van onderhavige beslissing en een eventueel inreisverbod. Diezelfde dag diende betrokkene een vierde aanvraag 19ter in op de gemeente en op 22/06/2023 bezorgde zijn advocaat de op 21/06/2023 ingevulde vragenlijst hoorrecht terug aan de Administratie. Daarin verklaart betrokkene Nederlands en Engels te kennen; vraag 2 (is hij nog in het bezit van reisdocumenten) en vraag 4 (voor vrouwen: bent u zwanger?) heeft hij doorgestreept; hij verklaart geen ziekte te hebben die hem belemmert om te reizen of naar zijn herkomstland terug te keren; hij is gehuwd met S.K. (...), ingeschreven op de R. (...) te 3600 Genk; hij heeft geen familie in België, enkel familie van zijn vrouw; hij heeft 3 kinderen in België wonende op de R. (...) te 3600 Genk, met name G.A.K. (...), A.K. (...) en M.K. (...); hij is niet getrouwd of heeft geen duurzame relatie in zijn land van herkomst of in een ander land dan België; zijn vader en broertje wonen in Izmir (Turkije) en hij heeft nog een zus die in Noorwegen woont; hij heeft geen minderjarige kinderen in zijn land van herkomst of in een ander land dan België; als redenen waarom hij niet naar zijn land kan terugkeren, stelt hij dat zijn vrouw en kinderen in België wonen en dat hij hen niet wil verlaten, hij houdt heel veel van hen; hij verwijst naar de politieke onrust en de economische en sociale toestand in Turkije; hij zegt er geen enkele band of connectie te hebben om opnieuw te starten.

Betrokkene voegt een foto bij van de Belgische identiteitskaarten van zijn vrouw en kinderen, een attest van gezinssamenstelling dd. 12/06/2023, brieven van zichzelf, diens echtgenote en kinderen At. (...) en As. (...) met getuigenissen over het gezinsleven van betrokkene en waarin zij vragen om niet gescheiden te worden van hun gezin, respectievelijk echtgenoot en vader en verzoeken om hem een tweede kans te geven, een steunbrief van de "overbuur van de R. (...) te 3600 Genk" dd. 19/06/2023 opgesteld op vraag van mevrouw K. (...), een steunbrief van zijn werkgever F. (...) dd. 21/06/2023 en van een klant van zijn werkgever, T.E.P. (...) dd. 20/06/2023; een brief van zijn schoonzus F.K. (...), een brief van de school "De Dolfijn" van de jongste zoon M. (...) dd. 19/06/2023, een attest van de voorzitter van basketbalclub Lions Genk inzake zijn vrijwilligerswerk, een brief van de logopediste van M. (...), een brief van de voorzitter van de zwemclub van M. (...), weddefiches van de firma F. (...)BV voor de periode september 2022 tot en met mei 2023, een eigendomsattest opgemaakt op 28/04/2023 door notaris M.B. (...), waaruit blijkt dat mevrouw K.S. (...) eigenares is geworden van een perceel bouwgrond voor open bebouwing in Genk en dat hun huwelijksstelsel ingevolge huwelijkscontract verleden op 17/11/2022 gewijzigd is van wettelijk stelsel naar stelsel van scheiding van goederen met toevoeging van een beperkt intern gemeenschappelijk vermogen.

Verder stelt zijn raadsman dat uit de stukken met betrekking tot betrokkenes gezins- en privéleven blijkt dat zoon M. (...) sterk afhankelijk is van zijn vader, dat zijn cliënt actueel geen werkelijk gevaar voor de openbare orde vormt en er geen recidive risico is, dat hij werkt en zijn werkgever en klanten tevreden zijn van hem, hij zet zich ook in voor de maatschappij, doet aan vrijwilligerswerk, hij is een steunpilaar voor zijn gezin en voor zijn schoonzus, uit verklaringen van zijn cliënt en zijn echtgenote blijkt dat hij effectief geleerd heeft uit zijn

fouten in het verleden, hij is tot inzicht gekomen en wil aan een andere toekomst bouwen voor zichzelf en zijn kinderen.

Het wordt niet betwist dat betrokkene zich kan beroepen op een familie- of gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM. Hij huwde op 11/08/2003 in Turkije met de Belgische onderdane K.S. (...), ° 01/03/1979 te Genk en kwam op 29/10/2003 naar België via de visumprocedure gezinshereniging. Uit dit huwelijk werden 3 kinderen geboren, die eveneens de Belgische nationaliteit hebben (K.G. (...), ° 01/06/2006 te Genk, K.A. (...), ° 29/06/2007 te Genk en K.M. (...), ° 01/08/2015 te Genk). Tijdens zijn detentie in de gevangenis van Antwerpen van 08/05/2017 tot 26/09/2019 kreeg hij regelmatig bezoek van zijn vrouw en kinderen en thans brengt hij zijn elektronisch thuistoezicht door bij zijn gezin op de R. (...) te 3600 Genk.

Niettemin blijkt uit het administratief dossier dat zijn huwelijk veel ups en downs heeft gekend. Volgens het Rijksregister leefde hij een eerste keer 2 jaar feitelijk gescheiden van zijn partner en kinderen van 03/02/2010 tot 21/02/2012. Het koppel verzoende zich en ze gingen opnieuw samenwonen. Op 04/08/2013 had hij naar aanleiding van een woordenwisseling over geldzaken zijn zelfbeheersing verloren en heeft hij zijn echtgenote bij de keel gegrepen en haar op haar been geslagen. Na dit incident leefde hij opnieuw feitelijk gescheiden van zijn vrouw en kinderen van 29/11/2013 tot 16/03/2015. Voor de Correctionele rechtbank van Tongeren verklaarde betrokkene dat hij op het moment van de feiten in een moeilijke periode zat omwille van financiële problemen, dat hij intussen opnieuw met zijn echtgenote samen was en dat zij intussen een derde kindje hadden gekregen (cf. vonnis dd. 04/11/2015). Hij stelde dat hij zou hebben ingezien dat zijn reactie verkeerd was, maar dat intussen de rust in het gezin zou zijn weergekeerd en hij verzocht om het voordeel van de probatie-opschorting toe te kennen, doch de rechtbank vond dit een onvoldoende en ongepaste reactie naar de persoon van betrokkene en veroordeelde hem tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar en een geldboete van 600 euro. Onder de hem opgelegde probatievoorwaarden diende hij onder meer een cursus agressiebeheersing of een gelijkwaardige vorming te volgen in overleg met en onder toezicht van de justitie-assistent.

In september 2019 verklaarden betrokkene en zijn echtgenote beiden voor de SURB van Antwerpen dat het feit van 04/08/2013 om een uit de hand gelopen discussie ging waarbij er duw- en trekwerk was, het een eenmalig feit zou geweest zijn en dat hun relatie sinds 2015 terug hersteld is. Nochtans blijkt uit het reeds geciteerde vonnis van 17/01/2019 dat betrokkene in 2016-2017 nog een verhouding had met een Turkse onderdane die in Keulen woonde en hem telkens vergezelde tijdens zijn smokkelritten (zie supra). Toen hij op 08/05/2017 werd aangehouden en opgesloten in de gevangenis wegens inbreuk op de drugswet en deelname aan een criminele organisatie, leefde hij opnieuw gescheiden van zijn gezin, tot hem de modaliteit van elektronisch thuistoezicht werd toegekend met ingang van 26/09/2019.

De PSD was van mening dat betrokkene gebaat zou zijn met een therapie waarbij hij zowel het verloop van zijn relatie als de onderlinge relatie met zijn kinderen bespreekbaar kon stellen. Hij werd door het CAW doorverwezen naar een privétherapeut. De begeleiding werd in september 2019 opgestart en ook zijn echtgenote nam deel aan de gesprekken. De therapeut rapporteerde dat de begeleiding een positief verloop kende en dat er een constructieve dynamiek was tussen betrokkene en zijn vrouw waar zaken open besproken kunnen worden. De therapeut achtte een verplichting tot relatietherapie niet meer nodig en was van mening dat de begeleiding stilaan kon afgebouwd worden. Betrokkene gaf echter zelf aan veel te hebben aan deze gesprekken zodat hij de begeleiding op termijn eventueel op vrijwillige basis zou willen verderzetten. Daarop kende de SURB van Antwerpen hem op 19/02/2021 de voorlopige invrijheidstelling toe, waarbij hem met betrekking tot zijn relationele problematiek werd opgelegd een ambulante behandeling door een gespecialiseerde hulpverleningsinstantie te volgen, en de bewijzen hiervan voor te leggen aan zijn justitie-assistent, en met deze behandeling niet te stoppen tenzij in samenspraak met de hulpverlener en zijn justitie-assistent.

Het valt niet te ontkennen dat zijn gezin geleden heeft onder zijn persoonlijk gedrag. G. (...) en A. (...) waren amper 4 en 3 jaar oud toen hun ouders de eerste keer uit elkaar waren. Na de slagen en verwondingen aan zijn echtgenote op 04/08/2013, leefde hij opnieuw 2 jaar apart van zijn echtgenote en kinderen van 29/11/2013 tot 16/03/2015. G. (...) was bij aanvang toen 7 en A. (...) 6 jaar oud. Zijn jongste kind M. (...) is geboren op 1/08/2015 en was 3 maanden oud bij zijn eerste correctionele veroordeling.

Tijdens zijn detentie vanaf 09/05/2017 leefde hij een derde periode van 2 jaar gescheiden van zijn gezin tot hij vanaf 26/09/2019 onder elektronische thuisdetentie werd geplaatst. Het is duidelijk dat zijn echtgenote in hoofdzaak verantwoordelijk is voor de opvoeding van de kinderen. Betrokkene heeft schromelijk gefaald in zijn voorbeeldrol als vader voor zijn kinderen. Door zijn verschillende afwezigheden voor lange duur, zijn agressie jegens zijn vrouw en zijn activiteiten in het internationale drugsmilieu was hij niet in staat een warme, veilige en geborgen thuis te creëren voor zijn echtgenote en minderjarige kinderen, die niet de nodige stabiliteit en rust hebben ervaren voor een zorgeloze ontwikkeling. Evenmin mag men de impact van regelmatige gevangenisbezoeken op het psychisch welzijn van de kinderen onderschatten.

In het kader van zijn hoorrecht dd. 21/06/2023 legt betrokkene thans verklaringen voor van zichzelf, zijn echtgenote en zijn 2 oudste kinderen met betrekking tot het gezinsleven. Betrokkene stelt dat hij zijn straf heeft aanvaard en zich goed heeft gedragen tijdens zijn detentie, dat hij over zijn fouten heeft nagedacht en tot de conclusie is gekomen dat zijn gezin voor hem het allerbelangrijkste is. Hij had het het moeilijkst na de gevangenisbezoeken zijn gezin te zien vertrekken en niet met hen samen te kunnen zijn. Hun vele bezoeken in de gevangenis (tot 5 keer per week) heeft zijn band met hen nog versterkt. Betrokkene stelt dat hij na zijn vrijlating onmiddellijk is begonnen te werken, dat hij merkt dat zijn leven terug stabiel is en dat zijn kinderen en zijn vrouw onmisbaar voor hem zijn, hij geniet van elk moment met hen. Hij heeft een heel andere band met zijn jongste zoon die autisme heeft. Zijn zoon M. (...) is enorm gehecht aan hem. Na werk thuiskomen en zijn lachend gezicht zien, is onbetaalbaar voor hem. Betrokkene stelt gestopt te zijn met drinken van alcohol, niet op stap of naar café te gaan. Hij heeft helemaal geen contact meer met zijn vroegere vriendenkring. Tijdens het weekend brengt hij tijd door met zijn kinderen en echtgenote. Ze gaan naar de basketbalwedstrijd kijken van hun oudste of jongste zoon, waar hij ook vrijwilliger is. Ze gaan vaak samen uit eten en hij brengt ook veel tijd door met zijn dochter. Ze babbelen vaak, zij stelt hem veel vragen over het leven, jongens, zijn werk en lessen. Betrokkene stelt dat hij vanaf zijn komst naar België altijd gewerkt heeft en wou bijdragen tot het sociaal geheel. Dat zijn fouten een grote impact hadden, heeft hij tijdens zijn strafperiode goed begrepen. Daarom zal hij deze fouten nooit herbeleven. Hij wil zich inzetten om terug een goede burger van België genoemd te worden. Dat zijn verblijfsvergunning kan ingetrokken worden en hij het land kan uitgezet worden, komt als een zware klap voor hem en zijn gezin. Hij kan zich geen leven voorstellen zonder hen. Hij hoopt op begrip en dat hij niet gescheiden zal worden van zijn gezin en dat hij een tweede kans krijgt.

Mevrouw K. (...) bevestigt in haar brief (bijlage bij het hoorrecht dd. 21/06/2023) dat zij en meneer K. (...) ondertussen 20 jaar gehuwd zijn en zoals elk huwelijk mooie maar ook slechte dagen hebben gehad. Ze stelt dat ze hun fouten niet ongedaan kunnen maken, maar dat ze er wel uit geleerd hebben en dat ze een hoofdstuk in hun leven willen afsluiten en nooit meer willen herbeleven. Zij stelt dat zij en de kinderen door deze fouten 2,5 jaar zonder echtgenoot en vader hebben moeten overleven; ze wil die periode nooit meer beleven en hoopt dat de kinderen dit ook nooit meer moeten meemaken. Ze stelt dat de 2 oudste kinderen, zoon A. (...) en dochter A. (...) als pubers 2,5 jaar zonder de steun en warmte van hun vader hebben moeten leven, hij is altijd een steunpilaar en veilige thuishaven voor hen geweest. Een opvoeding zonder vader voelde niet ok. Zij misten dit enorm. Hun jongste zoon M. (...) kreeg de diagnose autisme toen betrokkene nog in de gevangenis zat. Dit was een zware klap die ze hebben moeten verwerken. M. (...) heeft extra aandacht en liefde nodig, zijn band met zijn vader is uitzonderlijk sterk en ze begrijpen elkaar heel goed.

Zoon A. (...) (thans 17 jaar oud) stelt eveneens in zijn brief dat het vertrek van zijn vader uit België een heel grote impact zal hebben op hem en het gezinsleven omdat hun vader financieel en emotioneel goed voor hen zorgt. Hij komt naar al zijn voetbalwedstrijden kijken en ook naar zijn trainingen, ze spelen samen basketbal, gaan samen uit eten en hebben regelmatig lol samen. Dit zal niet meer kunnen gebeuren als hij uit België moet. Ook financieel kan het moeilijk zijn omdat hij nog studeert en ze dan met 4 thuis zijn. Zijn broertje heeft autisme waardoor hij veel aandacht nodig heeft van beide ouders. Dat kan zijn vader ook goed.

Dochter A. (...) (16 jaar oud) stelt ook dat haar vader een grote rol in haar leven speelt, in elke situatie. Hij is financieel belangrijk voor hen, maar haar vader is net als een beste vriend voor haar omdat zij vooral emotioneel een heel sterke band met hem heeft. Ze praat met hem over haar problemen en hij troost haar dan altijd. Ze spendeert veel tijd met hem en als zij een probleem heeft, is haar vader altijd haar held en is hij er om haar te helpen. Ze kan zich echt geen leven voorstellen zonder haar vader. Daarnaast heeft het vertrek van haar vader ook een grote invloed op haar familie en het meest op haar broertje, die autisme heeft en door deze situatie zonder zijn vader gaat opgroeien. Zij weet heel goed hoe dat voelt sinds haar vader 3 jaar in de gevangenis zat, en het gaat mentaal zwaar zijn voor hem om zijn vader bijna niet meer te kunnen zien. Deze beslissing gaat hun leven sterk beïnvloeden, dus vraagt ze om begrip te tonen in het belang van het gezin.

Verder legt betrokkene brieven voor van de basketbalclub van zijn zonen, de zwemclub, de school en de logopedist van zoon M. (...), waaruit zijn betrokkenheid als vader blijkt. Zo is hij aanwezig bij de trainingen en wedstrijden van zijn zonen bij basketbalclub LIONS GENK en doet hij er aan vrijwilligerswerk; hij zorgt voor het vervoer van zijn zoon M. (...) naar school, de zwemclub en de logopediste, hij is regelmatig aanwezig bij de oudergesprekken, is betrokken bij de logopedische therapie, en helpt zijn zoon bij het omkleden en afdrogen bij de zwembles. Deze betrokkenheid is evenwel niet uitzonderlijk te noemen omdat deze activiteiten tot de normale gang van zaken behoren in een standaard gezin.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat

in zulke zaken de aard en de ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr.77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Zijn echtgenote en 3 kinderen bezitten de Belgische nationaliteit. Ondanks het feit dat zij daartoe niet gedwongen kunnen worden, zou zijn echtgenote ervoor kunnen kiezen om zich samen met zijn kinderen te vestigen in een land waar hij de kans zou hebben het gezinsleven met haar en zijn kinderen verder te zetten. Er worden thans geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aangetoond, die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin dat hij zijn gezins- en privéleven enkel in België kan verder zetten. Zijn echtgenote en haar familie worden verondersteld nog banden te hebben met Turkije, aangezien zij en haar zussen, die in België geboren zijn, in Turkije gehuwd zijn met een Turkse man. Volgens het Rijksregister verbleef zijn echtgenote bovendien tussen 04/05/2009 en 20/09/2011 meerdere maanden in Turkije om er haar moeder te verzorgen. Daarnaast heeft hij in zijn hoorrecht van 21.06.2023 verklaard dat zijn vader en broer nog in Turkije wonen, dus zijn gezin beschikt daar ook nog over een sociaal vangnet. Zijn kinderen zijn nog jong en vermits zij in een Belgisch-Turks gezin zijn opgegroeid, kan aangenomen worden dat zij enigszins vertrouwd zijn met de Turkse taal en gewoonten, zodat zij zich bij een eventuele verhuis naar Turkije of elders kunnen aanpassen. De contacten met familie en vrienden die zij in België hebben, kunnen ook op een andere manier onderhouden worden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.

Mocht zijn echtgenote toch verkiezen om met de kinderen in België blijven, dan kunnen zij contact met hem onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels de moderne communicatiemiddelen.

Met betrekking tot de financiële afhankelijkheid van zijn gezin ten opzichte van betrokkene, merken we op dat betrokkene en zijn echtgenote hun wettelijk vermogensstelsel hebben omgezet naar het stelsel scheiding van goederen met toevoeging van een beperkt intern gemeenschappelijk vermogen via huwelijkscontract verleden voor notaris M.B. (...) op 17/11/2022 en dat mevrouw S.K. (...) op 28/04/2023 eigenares is geworden van een perceel bouwgrond voor open bebouwing met een oppervlakte van ± 20 are in Genk (cf. eigendomsattest dd. 28/04/2023 als bijlage bij het hoorrecht dd. 21/06/2023), waaruit we concluderen dat mevrouw K. (...) toch een eigen vermogen heeft. Daarnaast blijkt na opzoeking op het internet op het adres R. (...) te Genk dat mevrouw K. (...) bij akte verleden voor notaris M.B. (...) op 07/04/2022 een BV heeft opgericht met de 7 naam "(...)" met zetel op het adres van het gezin, (publicatie in het Belgisch Staatsblad dd. 14/04/2022). Deze BV omvat een heel breed spectrum aan activiteiten zowel in België als het buitenland (o.a. gelieerd aan bouwactiviteiten, maar ook het uitbaten van een handcarwash, aankoop en verkoop van voertuigen en wisselstukken, een koerierdienst, beheer van een eigen roerend en onroerend vermogen, etc...). Intussen werd op de bijzondere algemene vergadering van 01/05/2023 een zekere G.P. (...) benoemd als nietstatutaire bestuurder en werd de zetel van de vennootschap vanaf 01/04/2023 verplaatst naar de M. (...) te Genk (dit is op het industrieterrein). Uit de Kruispuntbank van Belgische ondernemingen blijkt dat de firma (...) deel uitmaakt van de firma F. (...) met KBO-nummer (...) (dit is tevens de werkgever van betrokkene, hetgeen gestaafd wordt door het werkgeversattest ondertekend door G.P. (...) en de loonbrieven gevoegd bij het hoorrecht van 21/06/2023). Mocht het inkomen van mevrouw K. (...) en de kinderbijslag alsnog ontoereikend zijn om in de behoeften van haarzelf en haar kinderen te voorzien, kan zij nog steeds aanspraak maken op een studiebeurs voor de kinderen en een extra tegemoetkoming voor haar jongste zoon met autisme aanvragen (zie www.kidslife.be/nl/kinderbijslag/verhoogde-kinderbijslag/zorgtoeslag/faq/zorgtoeslag-bij-autisme?_gl=1%2A1jyqyo2%2A_up%2AMQ). Gezien betrokkene actief is in de bouwsector, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat hij vlot werk vindt in een ander land dan België waar hij zich zou vestigen, om zijn gezin verder financieel te ondersteunen. Uit het attest van F. (...) blijkt dat betrokkene een leidinggevende functie heeft. Zijn dagdagelijkse taken zijn: leidinggevende installatieteams, opvolgen en opmaken planning, aankoop materialen voor eigen projecten, plaatsing bestellingen voor projecten in onderaanneming, service na verkoop en verantwoordelijke voor uitbreiden en opstarten nieuwe afdelingen. Hij heeft ook contact met buitenlandse werknemers. Gezien deze firma statutair ook activiteiten in het buitenland voorziet, kan betrokkene zijn job verder blijven uitoefenen in een ander land dan België, waar hij zich eventueel samen met zijn gezin kan vestigen.

Hoe dan ook is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van

internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Uit zijn veroordelingen (zie supra) blijkt dat er redenen van openbare orde zijn die zijn verwijdering van het grondgebied noodzakelijk maken. Het feit dat hij vader was heeft hem er niet van weerhouden om strafbare feiten te plegen en meerdere veroordelingen op te lopen. Hij is op 17.01.2019 door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar voor zijn betrokkenheid bij een internationale cocaïne- en heroïnehandel in vereniging. Hij was zowel koerier van drugs (heroïne en cocaïne) als geldkoerier (om cocaïne en heroïne te financieren) van T. (...) M., de leider van de bende/organisatie. Daarnaast is hij ook schuldig bevonden aan het verhandelen van cocaïne voor eigen rekening, cocaïne die hij aankocht bij T. (...) M. Hij heeft evenmin getwijfeld om zijn gezin bloot te stellen aan de mogelijke risico's van zijn activiteiten in het drugsmilieu. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn kinderen, zoals van het ouderlijk gezag verwacht mag worden. Gelet op zijn veelvuldige afwezigheden in het gezin, komt de opvoeding en verzorging van zijn kinderen hoofdzakelijk toe aan zijn echtgenote. Bovendien werden zij mee in het verleden slachtoffer van zijn geweldpleging tegen zijn echtgenote (feit waarvoor hij op 04.11.2015 werd veroordeeld) hetgeen hun psychisch welbevinden niet ten goede komt. In dat verband verwijzen we naar het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld dat staten verplicht "vrouwen te beschermen tegen alle vormen van geweld en geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te voorkomen, te vervolgen en uit te bannen". Dat het contact met zijn kinderen moeilijker zal verlopen, is het gevolg van zijn eigen crimineel gedrag.

Betrokkene heeft sinds de beëindiging van zijn verblijfsrecht op 01/06/2021 4 procedures gezinshereniging in functie van zijn jongste zoon M. (...) doorlopen, dewelke telkens geweigerd werden om redenen van openbare orde en nationale veiligheid en het persoonlijk gedrag van betrokkene. De laatste weigeringsbeslissing werd genomen op 07/12/2023 en een eventuele beroepsprocedure bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen schorsende werking omwille van de dwingende redenen van de weigeringsgrond.

Bovendien heeft betrokkene blijk gegeven zich zelfs tijdens zijn elektronisch toezicht niet aan de geldende regels te kunnen houden en bezondigde hij zich op 21/11/2020 alweer aan roekeloos rijgedrag. Op 27/05/2021 werd hij bij verstek veroordeeld door de Politie rechtbank van Genk tot een geldboete van 1.200 euro en een rijverbod van 15 dagen wegens het besturen van een voertuig zonder rijbewijs, onaangepaste snelheid, het niet gebruiken van zijn richtingaanwijzers bij het uitvoeren van een zijdelingse verplaatsing of wijziging van richting, een bestuurder te hebben aangespoord of uitgedaagd overdreven snel te rijden en niet in staat te zijn geweest alle nodige rijbewegingen uit te voeren en/of niet voortdurend zijn voertuig goed in de hand te hebben gehad. Betrokkene vroeg in hoger beroep in eerste instantie de vrijspraak voor de 5 tenlasteleggingen en in ondergeschikte orde mildheid bij de strafmaat. Ter zitting van 03/11/2021 deed hij afstand van zijn grieven met betrekking tot de schuld aan alle tenlasteleggingen en beperkte hij zijn hoger beroep tot de strafmaat. De Correctionele rechtbank van Tongeren oordeelde in haar vonnis dd. 15/12/2021 dat "de bewezen verklaarde feiten ernstig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar zijn". Ze bevestigde de opgelegde geldboetes in eerste aanleg en hervormde het rijverbod naar 1 maand. "Zijn verkeersgedrag is inderdaad onaangepast en geeft blijk van minachting voor de verkeersregels. (...) Voor zoveel als nodig merkt de rechtbank ten aanzien van het pleidooi van de raadsman van betrokkene op dat de beklaagde gezien zijn strafrechtelijk verleden niet meer in aanmerking komt voor de gunst van enig uitstel of probatie-uitstel."

Verder verklaart betrokkene in zijn hoorrecht dd. 21.06.2023 dat enkel de familie van zijn vrouw in België woont. Het gaat om zijn schoonouders (K.O. (...), ° 23.07.1956 te B. (...), Belg sinds 26.10.2000 en A.K. (...), ° 01.01.1954 te B. (...), Belg sinds 24.04.2001), zijn schoonzussen (K.F. (...), ° te Genk op 11.01.1977, Belg sinds 14.04.1995 en K.H. (...), ° 13.12.1977 te Genk, Belg sinds 18.06.2001) en zijn schoonbroers (K.N. (...), ° 22.05.1980 te Genk, Belg sinds 06.10.1998 en K.M. (...), ° 03.07.1983 te Genk, Belg sinds 22.08.1995). Van zijn schoonfamilie kwamen zijn schoonvader 17 keer, zijn schoonmoeder 15 keer, zijn schoonzus F. (...) 20 keer en schoonbroer N. (...) 6 keer op bezoek in de gevangenis. Verder kreeg betrokkene bezoek van Turkse vrienden. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt verder dat hij op 14.05.2018 en 15.05.2018 bezoek van zijn zus T.A. (...) uit Noorwegen ontving. Vermits zijn zus in het buitenland woont, heeft deze beslissing geen impact op de contacten die hij nog met haar zou onderhouden in het buitenland.

De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten

worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Betrokkene voegt een brief van zijn schoonzus F.K. (...) bij waarin zij stelt moeder te zijn van twee dochters van 20 en 15 jaar oud, dat ze invalide is en bij haar zieke moeder woont, waardoor zij en haar kinderen het psychisch moeilijk hebben. Betrokkene maakt volgens haar heel veel uit in haar leven, hij heeft haar tijdens en na haar scheiding in 2017 tot op heden gesteund (als broer, grote hulp emotioneel, hulp in noodgevallen). Hij zou haar helpen bij de renovatie van haar huis met zoeken van mannen, contact regelen, enz.. Deze elementen laten echter niet toe te besluiten dat er sprake is van een afhankelijkheidsband van zijn schoonzus die verder gaat dan de gewone affectieve en emotionele banden. Gelet op het voorgaande toont betrokkene op geen enkele manier aan dat de relatie die hij met zijn schoonfamilie of zijn zus zou hebben, van dien aard is dat zij zou vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Verder verklaart betrokkene dat zijn vader en broer in Izmir wonen, dus heeft hij daar een sociaal vangnet.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die hij eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het nemen van een verwijderingsmaatregel met inreisverbod een noodzakelijke maatregel is.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 21/06/2023 niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen of naar zijn herkomstland terug te keren.

Als redenen waarom hij niet kan terugkeren naar Turkije, haalt betrokkene aan dat zijn vrouw en kinderen in België wonen en hij ze niet wil verlaten omdat hij heel veel van hen houdt, de economische en sociale toestand in Turkije, de politieke onrust in Turkije en dat hij er geen enkele band of connectie heeft om opnieuw te starten.

Zijn familiale situatie werd reeds hierboven beargumenteerd. Voor zover de leefomstandigheden in het land van herkomst minder gunstig zouden zijn dan in België, kan opgemerkt worden dat betrokkene daarin niet verschilt als vele van zijn landgenoten aan wie evenmin om die reden verblijf toegestaan wordt. Waar hij stelt geen enkele band of connectie te hebben met Turkije om er opnieuw te starten, verwijzen we naar zijn professionele banden met Turkse zaakvoerders (cf. aanbevelingsbrief dd. 20/06/2023 van T.E.P. (...) en brief van F. (...) dd. 21/06/2023 – bijlagen hoorrecht van 21/06/2023) en de aanwezigheid van zijn vader en broer in Turkije. Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene in het bezit is van een Turks paspoort met nummer (...) afgeleverd op het Turks Consulaat te Antwerpen, geldig van 25/01/2021 tot 05/10/2030 en dat hij nog twee keer voor een week is teruggekeerd naar Turkije, nl. aankomst- en vertrekstempels van 26/02/2021 tot 07/03/2021 en van 04/04/2021 tot 10/04/2021. Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen, gelet op het jarenlange verblijf in België, maakt hij geenszins aannemelijk dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn (cf. EHRM, *Munir Johana v. Denmark*, 12 januari 2021). Hij is in Turkije geboren en heeft voor zijn huwelijk met zijn Belgische echtgenote op 11/08/2003 steeds in Turkije gewoond. Hij heeft dus het grootste deel van zijn leven buiten België doorgebracht. Zijn moedertaal is Turks. Vermits hij binnen een Turks gezin is opgegroeid en in Turkije school heeft gelopen, is hij vertrouwd met de Turkse cultuur en gewoonten, hij heeft ook een uitgebreide Turkse vrienden- en kennissenkring in België en hij werkt voor/met Turkse zaakvoerders. Zelfs indien de integratie in Turkije wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat dit deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cf. EHRM, *Veljkovic-Jucik v. Switzerland*, 21 oktober 2020, §55). Een schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten van internationale drugtrafik in cocaïne en heroïne en zijn gebrek aan transparantie over het zaakvoerderschap van zijn echtgenote in de firma waarin hij werkt (volgens informatie van de SURB dd. 26/10/2023 zou zijn echtgenote een invaliditeitsuitkering ontvangen, hetgeen niet compatibel is met de oprichting van een BV), alsook zijn bestendige reputatie als wegpiraat, concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Het bevel om het grondgebied te verlaten treedt in werking van zodra betrokkene voor de gerechtelijke instanties voldaan heeft.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of hij daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de

verlenging ervan verstreken is. Indien hij nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de vordering tot schorsing

2.1. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift het bevelen van voorlopige maatregelen om de vordering tot schorsing van de bestreden beslissing zo spoedig mogelijk te behandelen. De vordering strekt ertoe om de door hem aanhangig gemaakte gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen. Verzoeker vraagt aldus om de toepassing van artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. Artikel 38/85, §1, eerste en vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.

[...]

Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of terughoudingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterste dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.3. De ontvankelijkheid van de vordering wordt niet betwist: verzoeker maakt het voorwerp uit van een beslissing van 1 maart 2024 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, zodat zijn verwijdering imminent is, en heeft tegen deze beslissing gelijktijdig een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend. De vordering tot schorsing tegen de *in casu* bestreden beslissing werd reeds ingeschreven op de rol en de Raad heeft zich er nog niet over uitgesproken. Het wordt voorts niet betwist dat de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd ingediend binnen de in artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet bedoelde termijn.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing van de bestreden beslissing, met toepassing van artikel 39/85, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Hieruit volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een voor hem bestreden beslissing, de volgende voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. Verzoeker heeft een ernstig middel aangevoerd dat de nietigverklaring van de bestreden akte kan verantwoorden (artikel 39/82, §2, eerste lid *juncto* artikel 39/84, eerste lid en artikel 39/85, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet);

2. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, §2, eerste lid *juncto* artikel 39/84, eerste lid en artikel 39/85, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet).

3.2. Betreffende de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, §75).

Verzoeker moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat hij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat hij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, §113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door verzoeker aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.2.2. Daarnaast moet erop worden gewezen dat, hoewel de vordering tot voorlopige maatregelen ertoe strekt de hangende vordering versneld te behandelen, en dit in beginsel betekent dat geen nieuwe middelen kunnen worden aangevoerd in het verzoekschrift tot voorlopige maatregelen, volgens artikel 39/85, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “[d]e

kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken [...] een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

3.2.3. In het initiële verzoekschrift tot schorsing zet verzoeker de middelen uiteen als volgt:

“EERSTE EN ENIG MIDDEL: schending van artikel 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 8 EVRM, schending van artikel 20 VWEU, schending van artikelen 3 (4), 5 en 7 van de Terugkeerrichtlijn en van de motiveringsplicht voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Eerste onderdeel

Het bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd door verwerende partij stelt dat aan verzoeker “het bevel [wordt] gegeven om het grondgebied van België te verlaten van zodra hij aan de gerechtelijk hij aan de gerechtelijke instanties voldaan heeft.”

Verzoeker werd bijgevolg geen termijn voor vrijwillig vertrek opgelegd. Ook bepaalde verwerende partij geen datum waarom verzoeker uit grondgebied zou moeten verlaten.

Artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn¹ bepaalt het volgende

1 RICHTLIJN 2008/115/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

“Vrijwillig vertrek

1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek. De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

2. Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden.

3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

In principe moeten de lidstaten aldus een passende termijn voor vrijwillig vertrek voorzien. Uitzonderlijk kan er van af worden gezien een termijn voor vrijwillig vertrek te voorzien, onder meer wanneer de betrokken een gevaar vormt voor de openbare orde van de lidstaat. In dat geval kan er een termijn korter dan 7 dagen worden toegekend, of helemaal geen termijn.

Het Hof van Justitie van de EU stelt in een arrest van 15 juni 2015 (C-554/13) het volgende:

“51 Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt. Het feit dat een strafrechtelijke veroordeling niet onherroepelijk is geworden staat er dus niet aan in de weg dat een lidstaat zich op de uitzondering bedoeld in artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 kan beroepen. Zoals de advocaat-generaal in punt 65 van haar conclusie heeft opgemerkt, is in de bewoordingen van deze richtlijn voor een voorwaarde van onherroepelijkheid immers geen steun te vinden en zou die voorwaarde indruisen tegen het doel van artikel 7 van die richtlijn, te weten dat er een specifieke termijn voor vrijwillig vertrek wordt vastgesteld, aangezien die termijn in veel gevallen zou dreigen te worden overschreden als gevolg van de duur van de nationale gerechtelijke procedures.”

In punt 65 van de conclusie van de advocaat-generaal bij dat arrest en waar het arrest ook expliciet naar verwijst staat het volgende:

“64. Niettemin hoeft een veroordeling mijns inziens niet onherroepelijk te zijn geworden om de betrokken persoon binnen de werkingssfeer van artikel 7, lid 4, van de terugkeerrichtlijn te brengen.

65. Een dergelijke opvatting zou niet stroken met de hiervoor uiteengezette algemene overwegingen en in de bewoordingen van de richtlijn is voor een dergelijke opvatting geen steun te vinden. Zij zou bovendien in strijd zijn met het doel, dat bestaat in de vaststelling van een specifieke termijn voor vrijwillig vertrek. Indien rekening moest worden gehouden met een beroep in laatste aanleg, zou de termijn van dertig dagen (en zeker termijnen die de zeven dagen van artikel 7, lid 1, dichterbij benaderen) in veel gevallen worden overschreden als gevolg van de doorlooptijden van gerechtelijke procedures. Het zou ook de uitzondering van artikel 7, lid 4, ondermijnen: een onverwijld vertrek binnen een termijn van minder dan zeven dagen zou onmogelijk zijn in elk geval waarin de betrokken persoon een beroepsprocedure inleidde.”

Het Hof stelt aldus dat een strafrechtelijke veroordeling niet onherroepelijk moet zijn alvorens er sprake kan zijn van een gevaar voor de openbare orde in de zin van artikel 7 lid 4 van de Terugkeerrichtlijn. Een dergelijke voorwaarde, aldus het Hof, zou “indruisen tegen het doel van artikel 7 van die richtlijn, te weten dat er een specifieke termijn voor vrijwillig vertrek wordt vastgesteld”.

Het is bijgevolg niet mogelijk voor de lidstaten om de toepassing van artikel 7 lid 4 Terugkeerrichtlijn aan voorwaarden te onderwerpen die de specificiteit van de termijn voor vrijwillig vertrek in het gedrang brengt, ook als het vervullen van die voorwaarde wel kan leiden tot een specifieke einddatum voor vrijwillig vertrek (zoals het beëindigen van de beroepstermijn tegen de veroordeling in eerste aanleg of het definitief geworden vonnis in hoger beroep).

Er moet met andere woorden een precieze termijn worden opgelegd bij de toepassing van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. Een onbepaalde termijn zoals in de bestreden beslissing – “van zodra hij aan de gerechtelijke instanties voldaan heeft” – is bijgevolg strijdig met het Europees recht.

Die interpretatie vindt ook steun in artikel 8 lid 1 van de Terugkeerrichtlijn:

“Verwijdering

1. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek overeenkomstig artikel 7, lid 4, is toegekend of indien de betrokkene niet binnen de volgens artikel 7 toegestane termijn voor vrijwillig vertrek aan de terugkeerverplichting heeft voldaan.

Wanneer er aldus geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend, moeten de lidstaten de nodige maatregelen nemen om het terugkeerbesluit uit te voeren.

In het geval van verzoeker werd geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend, maar neemt verwerende partij niet de nodige maatregelen ter uitvoering van het terugkeerbesluit. Dit heeft verwerende partij zichzelf onmogelijk gemaakt door geen specifieke termijn op te leggen maar het vertrek van verzoeker aan een voorwaarde te onderwerpen die het vertrek uitstelt tot een niet nader bepaalde datum. Ook om die reden is de beslissing van verwerende partij strijdig met artikel 7 en 8 van de Terugkeerrichtlijn.

Verder vindt deze interpretatie ook steun in artikel 9 van de Terugkeerrichtlijn. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Uitstel van verwijdering

1. De lidstaten stellen de verwijdering uit:

- a) in geval deze in strijd zou zijn met het beginsel van non refoulement, of
- b) voor de duur van de overeenkomstig artikel 13, lid 2, toegestane opschorting.

2. De lidstaten kunnen op grond van de specifieke omstandigheden de verwijdering in een individueel geval voor een passende termijn uitstellen. Door de lidstaten wordt met name rekening gehouden met:

- a) de fysieke of mentale gesteldheid van de onderdaan van een derde land;
- b) technische redenen, zoals het ontbreken van vervoermiddelen of het mislukken van de verwijdering wegens onvoldoende identificatie.

3. Indien de verwijdering overeenkomstig de leden 1 en 2 wordt uitgesteld, kunnen de betrokken onderdaan van een derde land de verplichtingen waarin artikel 7, lid 3, voorziet, worden opgelegd.”

Dit artikel bepaalt aldus de redenen die de lidstaten van de EU kunnen inroepen om de uitvoering van het terugkeerbesluit uit te stellen.

In het eerste lid worden de gevallen vermeld die de lidstaten ertoe verplichten de verwijdering uit te stellen. Het tweede lid vermeldt de gevallen waarbij de lidstaten over de mogelijkheid beschikken om de verwijdering uit te stellen.

In elk geval wordt noch in het eerste noch in het tweede lid het geval vermeld dat de te verwijderen persoon nog onder gerechtelijk toezicht staat.

Ook om die reden kan verwerende partij geen bevel om het grondgebied afleveren, waarbij er geen specifieke termijn van vertrek is voorzien, maar waarbij de verwijdering zou moeten worden uitgesteld voor onbepaalde tijd totdat verzoeker niet meer onder controle van de gerechtelijke instanties staat.

Tot slot moet in deze nog verwezen worden naar artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet zelf, dat het volgende bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde [...] een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen

[...];

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Dit artikel voorziet dus in de mogelijkheid voor verwerende partij om een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten aan een vreemdeling die geacht wordt een gevaar te zijn voor de openbare orde.

Een onbepaalde termijn, of een termijn waarvan de lengte is verbonden aan een bepaalde voorwaarde is bijgevolg in strijd met de vreemdelingenwet.

Om bovenstaande redenen is de bestreden beslissing onwettig daar het geen specifieke termijn bepaald waarbinnen verzoeker het grondgebied zou moeten verlaten.

Tweede onderdeel

Het bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd door verwerende partij stelt enkel dat aan verzoeker “het bevel [wordt] gegeven om het grondgebied van België te verlaten van zodra hij aan de gerechtelijke instanties voldaan heeft.”

Op heden bestaat er bijgevolg nog geen terugkeerverplichting in hoofde van verzoeker.

Artikel 3, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt het volgende:

„terugkeerbesluit”: de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld;”

Een terugkeerbesluit, zoals de bestreden beslissing, moet bijgevolg twee elementen bevatten. Enerzijds de vaststelling van het illegaal karakter van het verblijf, en anderzijds een terugkeerverplichting.

In het geval van verzoeker wordt het illegaal karakter van zijn verblijf vastgesteld, maar wordt geen actuele terugkeerverplichting opgelegd.

Om die reden schendt de bestreden beslissing artikel 3 lid 4 van de Terugkeerrichtlijn.

Derde onderdeel

Verwerende partij kent verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe.

Artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt het volgende:

“Vrijwillig vertrek

1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek. De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

2. Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden.

3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

In principe moeten de lidstaten aldus een termijn voor vrijwillig vertrek van 7 tot 30 dagen toekennen aan de betrokken persoon ten aanzien van wie een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgenomen. Slechts in uitzonderlijke gevallen, vermeld in het vierde lid van het artikel, kan hiervan worden afgeweken en kan een termijn korter dan 7 dagen of helemaal geen termijn worden toegekend. (HvJ arrest El Dridi, C-61/11 PPU, punt 37)

Verwerende partij kent verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe.

Nergens in de bestreden beslissing valt echter ter lezen op welke rechtsgrond verwerende partij zich baseert om verzoeker deze termijn voor vrijwillig vertrek te ontfangen.

Verwerende partij maakt enkel melding van artikel 7, eerste lid, 3° en artikel 44bis van de Vreemdelingenwet. Deze artikelen voorzien respectievelijk in de mogelijkheid voor de minister om een bevel om het grondgebied af te leveren en de mogelijkheid om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de burgers van de Unie en hun familieleden.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt aldus enkel de rechtsgrond op basis waarvan het bevel werd genomen, maar niet de rechtsgrond die het mogelijk maakt af te zien van een termijn van vrijwillig vertrek.

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet is in casu niet van toepassing daar het verblijfsrecht van verzoeker reeds in 1 juni 2021 werd afgenomen.

Verzoeker blijft aldus in het ongewisse op basis waarvan hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend.

Uit artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn blijkt nochtans duidelijk dat er in principe dergelijke termijn moet worden toegestaan, en hier slechts in uitzonderlijke gevallen van afgeweken kan worden.

Artikel 7 lid 4 van de Terugkeerrichtlijn geeft bovendien twee verschillende opties om af te wijken van een termijn voor vrijwillig vertrek tussen 7 en 30 dagen, met name een termijn korter dan 7 dagen, of helemaal geen termijn.

Het Hof van Justitie oordeelde reeds dat “de volgorde van de stappen van de terugkeerprocedure, zoals neergelegd in richtlijn 2008/115, overeenstemt met een trapsgewijze verzwaring van de ter tenuitvoerlegging van het terugkeerbesluit te nemen maatregelen, beginnend met de maatregel die de meeste vrijheid aan de betrokkene laat, namelijk de toekenning van een termijn voor zijn vrijwillige vertrek, en eindigend met de maatregelen die hem het meest beperken, namelijk de bewaring in een gespecialiseerd centrum, waarbij tijdens al die stappen het beginsel van evenredigheid moet worden geëerbiedigd.” (HvJ arrest El Dridi, C-61/11 PPU, punt 41)

Verzoeker wenst in dit verband ook te verwijzen naar een arrest van Uw Raad van 16 oktober 2023 (RvV nr. 295 507, 6 rechters) waarin het volgende gesteld wordt:

“In de zaak Zh. en O. stelde het Hof in punt 49 meer specifiek dat volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C 146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn.

Verder blijkt uit dit arrest, meer bepaald de punten 53, 63 en 71, dat het aan de nationale rechter toekomt na te gaan of in het licht van het ‘gevaar voor de openbare orde’, zoals in casu relevant, een individueel onderzoek is gebeurd, rekening houdend met de persoonlijke gedragingen van de derdelander. Verder bepaalde het Hof in het arrest Boudjlida (C- 249/13) in punt 51 dat uit het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, de verplichting voor de bevoegde nationale autoriteiten voortvloeit om de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de modaliteiten van zijn terugkeer, te weten de termijn voor vertrek en de vrijwillige of gedwongen aard van het vertrek.

Verder preciseert het Hof eveneens in punt 59 dat het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord de bevoegde nationale overheid niet enkel in staat moet stellen alle gegevens te verzamelen die nodig zijn om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen, maar ook om deze beslissing afdoende te motiveren, opdat de betrokkene in voorkomend geval zijn beroepsrecht naar behoren kan uitoefenen.

Hieruit zou kunnen worden afgeleid dat, teneinde de nuttige werking van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 te vrijwaren, een vreemdeling een effectief rechtsmiddel moet hebben aangaande de beslissing van de nationale overheid om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen.”

Uw Raad stelde daarom volgende prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie:

“Moet het bepaalde in artikel 7, lid 4; artikel 8, leden 1 en 2 en artikel 11, lid 1, van richtlijn 2008/115, afzonderlijk of samen gelezen, in het licht van artikel 13 van richtlijn 2008/115 en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, aldus worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat het niet toekennen van een vrijwillige vertrektermijn als een loutere uitvoeringsmodaliteit wordt beschouwd, die de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling niet wijzigt, aangezien het al dan niet toekennen van een vrijwillige vertrektermijn niets wijzigt aan de primaire vaststelling van het illegaal verblijf op het grondgebied?” (RvV nr. 295 507, 6 rechters, eerste prejudiciële vraag)

Het antwoord op deze vraag is pertinent voor verzoekers geval. Verwerende partij liet namelijk na om te motiveren waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd opgelegd. Als het bepalen van die termijn inderdaad geen loutere uitvoeringsmodaliteit betreft, en ook bij de vaststelling van de termijn of het gebrek hieraan het evenredigheidsbeginsel in acht genomen moet worden, moet verzoeker ook een effectief rechtsmiddel toegekend worden en dient verwerende partij het bepalen van die termijn of het weigeren die te verlenen apart te motiveren, onder meer in het licht van het evenredigheidsbeginsel.

In dit verband is ook de derde prejudiciële vraag die Uw Raad aan het Hof van Justitie stelde in haar arrest van 16 oktober 2023 (RvV nr. 295 507, 6 rechters) relevant:

“Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, moeten de bewoordingen “wordt een passende termijn” in artikel 7, 1., lid 1 en “en een terugkeerverplichting” in artikel 3, 4., van richtlijn 2008/115 aldus worden uitgelegd dat een termijnbepaling in het kader van de vertrekverplichting een essentieel element is van een terugkeerbesluit, dermate dat indien een onwettigheid wordt vastgesteld aangaande deze termijn, het terugkeerbesluit in zijn geheel vervalt en een nieuw terugkeerbesluit moet worden genomen?” RvV nr. 295 507, 6 rechters, derde prejudiciële vraag)

Verwerende partij kent verzoeker helemaal geen termijn toe, maar motiveert ook niet waarom een termijn korter dan 7 dagen niet passend zou zijn voor verzoeker.

Uw Raad stelde in het hierboven aangehaalde arrest ook het volgende aangaande het gebrek aan een rechtsmiddel om het gebrek aan termijn voor vrijwillig vertrek aan te vechten, hetgeen ook implicaties heeft op de aanvechtbaarheid van het inreisverbod:

“Hieruit zou kunnen worden afgeleid dat het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek (0 dagen), zoals in casu, ondanks het feit dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling van het illegaal verblijf op het grondgebied, niet alleen als rechtsgevolg heeft dat de materiële dwanguitvoering onmiddellijk zou mogen

plaatsvinden (artikel 8, lid 2), maar eveneens de verplichting inhoudt het terugkeerbesluit te laten gepaard gaan met een inreisverbod (artikel 11, 1., a). Nu het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek wordt opgenomen in het terugkeerbesluit en aldaar wordt gemotiveerd, lijkt het noodzakelijk tegen dit aspect van het terugkeerbesluit een effectief rechtsmiddel te voorzien. De Raad van State neemt immers ook niet aan dat in het kader van een beroep, dat enkel gericht is tegen het inreisverbod, een middel kan worden ontwikkeld tegen het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, onder meer omdat dit een middel betreft, gericht tegen een andere beslissing (RvS 29 mei 2018, nr. 241.634). Het voorgaande zou er nu kunnen toe leiden dat de rechtsgrond zelf voor het nemen van het inreisverbod (geen termijn toegekend voor vrijwillig vertrek (nul dagen)) niet aanvechtbaar is, zoals verzoeker aanvoert ter terechtzitting, en in het kader van een beroep tegen het inreisverbod enkel de duur ervan nog kan worden betwist.”

Om deze redenen schendt verwerende partij artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn, de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht die op haar rust. Minstens moet het antwoord van het Hof van Justitie op de hierboven aangehaalde prejudiciële vragen afgewacht worden.

Vierde onderdeel

De bestreden beslissing wordt door verwerende partij gefundeerd op artikel 7, 3° van de Vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde [...] een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen

[...];

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

In de bestreden beslissing zelf geeft verwerende partij aan dat er slechts sprake kan zijn van een gevaar voor de openbare orde wanneer er een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang voor de samenleving.

Ook om een termijn voor vrijwillig vertrek te ontzeggen op grond van het feit dat een persoon een gevaar vormt voor de openbare orde (artikel 7, lid 4 Terugkeerrichtlijn) moet er sprake zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving:

“43 Wat de uitlegging van het begrip „gevaar voor de openbare orde”, als bedoeld in artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115, betreft, heeft het Hof geoordeeld dat dit begrip hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C-554/13, EU:C:2015:377, punt 60).” (HvJ 2 juli 2020, C-18/19)

Verder verduidelijkt het Hof van Justitie in een arrest van 13 september 2016 (C-304/14) dat de beoordeling of iemand een gevaar vormt voor de openbare orde niet louter gebaseerd kan zijn op het strafblad van de betrokkene, maar dat alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval in rekening gebracht moeten worden. Daarbij horen volgens het Hof ook volgende elementen: het gedrag van de betrokkene, de duur en de rechtmatigheid van diens verblijf op het grondgebied van de betrokken lidstaat, de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de mate van actueel gevaar van de betrokkene voor de samenleving, de leeftijd van het betrokken kind en diens gezondheidstoestand alsmede diens economische en gezinssituatie. Tot slot moet rekening gehouden worden met het evenredigheidsbeginsel, het belang van het kind en de grondrechten van de betrokkene:

“40 In deze context moet worden vastgesteld dat het uitzettingsbesluit is gebaseerd op het bestaan van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de openbare veiligheid, gelet op de strafbare feiten die zijn gepleegd door de derdelander die als enige zorg draagt voor kinderen die Unieburgers zijn, zodat een dergelijk besluit in overeenstemming zou kunnen zijn met het Unierecht.

41 Evenwel mag deze gevolgtrekking niet automatisch, louter op basis van het strafblad van de betrokkene, worden gemaakt. Zij kan in voorkomend geval enkel voortkomen uit een concrete beoordeling door de nationale rechter van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel, het belang van het kind en de grondrechten, waarvan het Hof de eerbiediging verzekert.

42 Bij deze beoordeling moet aldus met name rekening worden gehouden met het gedrag van de betrokkene, de duur en de rechtmatigheid van diens verblijf op het grondgebied van de betrokken lidstaat, de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de mate van actueel gevaar van de betrokkene voor de samenleving, de leeftijd van het betrokken kind en diens gezondheidstoestand alsmede diens economische en gezinssituatie.”

In casu heeft verwerende partij niet of op onvoldoende of onzorgvuldige wijze rekening gehouden met alle relevante en actuele elementen.

Verwerende partij verwijst naar een aantal veroordelingen van verzoeker:

1. Een veroordeling tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar uit hoofde van opzettelijke slagen en verwonden tegen zijn echtgenote.

2. Een veroordeling tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar uit hoofde van te hebben ingevoerd, uitgevoerd, en vervoerd van middelen met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.

3. Een aantal veroordelingen door de politierechtbank omwille van verkeersovertredingen.

Verwerende partij toont echter niet aan dat er in hoofde van verzoeker op dit moment nog steeds sprake is van een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast."

Wat betreft de gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar uit hoofde van opzettelijke slagen en verwonden tegen zijn echtgenote, moet opgemerkt worden dat er sinds deze veroordeling een aantal belangrijke evoluties zijn gebeurd die het zeer aannemelijk maken dat verzoeker dergelijke feiten niet meer zal plegen in de toekomst.

Ten eerste gaat het om feiten gepleegd op 4 augustus 2013, meer dan 10 jaar geleden. Sindsdien hebben er zich geen gelijkaardige feiten meer voorgedaan.

Ten tweede stelt het vonnis van de SURB van 20 september 2019 dat de relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote is hersteld sinds 2015, dat zowel verzoeker als zijn echtgenote hebben verklaard dat het om een uit de hand gelopen discussie ging waarbij er duw- en trekwerk was, dan het een eenmalig feit was, dat verzoeker sinds dan terug bij zijn gezin woont, dat hij er zijn penitentiare verlopen doorbracht.

De psychosociale dienst (PSD) van de gevangenis was van mening dat verzoeker in therapie zou gaan waarbij hij zowel het verloop van zijn relatie als de onderlinge relatie met zijn kinderen bespreekbaar kon stellen. In september 2019 werd deze therapie opgestart en ook verzoekers echtgenote nam eraan deel.

Het vonnis van de SURB van 19 februari 2021 stelt dat "de relatietherapie met [verzoekers] vrouw een positief verloop kent en dat er momenteel een constructieve dynamiek is tussen [verzoeker en [zijn] vrouw waar zaken terug besproken kunnen worden. De therapeut acht een verplichting tot relatietherapie niet meer nodig en is van mening dat de begeleiding stilaan kan afgebouwd worden." Verzoeker gaf aan dat hij veel aan de gesprekken had en dat hij deze op vrijwillige basis zou willen verderzetten.

Sinds de feiten hebben verzoeker en zijn echtgenote ook een derde kind gekregen.

Ten derde verklaarde zijn echtgenote in het kader van het hoorrecht ook dat zij ondertussen 20 jaar gehuwd zijn, dat zij zoals elk huwelijk goede en slechte dagen hebben gehad, dat ze beiden geleerd hebben uit hun fouten, en dat ze het negatieve hoofdstuk uit hun leven hebben afgesloten.

Al bovenstaande elementen maken dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker in de toekomst nog gelijkaardige feiten zou begaan waardoor er hieromtrent geen sprake kan zijn van een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast."

Verwerende partij stelt ook nergens in de bestreden beslissing dat er een risico is dat verzoeker in de toekomst nog gelijkaardige feiten zou plegen.

Ook wat betreft de gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar uit hoofde van opzettelijke slagen en verwonden tegen zijn echtgenote, moet opgemerkt worden dat er sinds deze veroordeling een aantal belangrijke evoluties zijn gebeurd die maken dat verzoeker ook niet om deze reden een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Ten eerste gaat het om feiten waar verzoeker erg veel spijt van heeft en die gebeurd zijn tussen 1 augustus 2016 en 6 mei 2017, meer dan 6 jaar geleden.

Ten tweede werd verzoeker 9 maanden na zijn veroordeling op 17 januari 2019 onder elektronisch toezicht geplaatst. Op 25 februari 2021, 2 jaar na zijn veroordeling, werd verzoeker in voorwaardelijke vrijheid gesteld.

De plaatsing onder elektronisch toezicht werd immers gunstig geëvalueerd door de SURB.

Sindsdien beging verzoeker geen enkele fout meer.

Op 3 december 2021 werd verzoeker opnieuw onder elektronisch toezicht geplaatst omwille van het feit dat zijn verblijfsrecht werd ingetrokken waardoor hij niet meer kon werken en aan de voorwaarden van de voorwaardelijke vrijstelling kon voldoen.

Het feit dat verzoeker voorlopig in vrijheid werd gesteld, toont aan dat hij geen werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De voorwaardelijke invrijheidstelling is namelijk aan strikte voorwaarden onderworpen.

Artikel 25 van de Wet Externe Rechtspositie² bepaalt het volgende

2 Wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten.

"§ 1. De voorwaardelijke invrijheidstelling wordt toegekend aan elke veroordeelde tot één of meerdere vrijheidsstraffen waarvan het uitvoerbaar gedeelte drie jaar of minder bedraagt, voorzover de veroordeelde één derde van deze straffen heeft ondergaan en indien hij voldoet aan de in artikel 28, § 1, bedoelde voorwaarden.

§ 2. De voorwaardelijke invrijheidstelling wordt toegekend aan elke veroordeelde tot één of meer vrijheidsstraffen waarvan het uitvoerbaar gedeelte meer dan drie jaar bedraagt voor zover de veroordeelde :

a) hetzij één derde van deze straffen heeft ondergaan [...];

[...]

en indien hij voldoet aan de in de artikelen 47, § 1, en 48, bedoelde voorwaarden, onder voorbehoud van de toepassing van de artikelen 195, vijfde lid, of 344, vijfde lid, van het Wetboek van strafvordering."

Artikel 47, §1 Wet Externe Rechtspositie bepaalt het volgende:

“§ 1. Met uitzondering van de voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering en met uitzondering van de vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen, kunnen de door Titel V bepaalde strafuitvoeringsmodaliteiten aan de veroordeelde worden toegekend voor zover er in hoofde van de veroordeelde geen tegenaanwijzingen bestaan waaraan men niet tegemoet kan komen door het opleggen van bijzondere voorwaarden. Deze tegenaanwijzingen hebben betrekking op :

1° de afwezigheid van vooruitzichten op sociale reclassering van de veroordeelde;

2° het risico van het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten;

3° het risico dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen;

4° de houding van de veroordeelde ten aanzien van de slachtoffers van de misdrijven die tot zijn veroordeling hebben geleid;

[1 5° ...]1

[3 6° de door de veroordeelde geleverde inspanningen om de burgerlijke partij te vergoeden, rekening houdend met de vermogenssituatie van de veroordeelde zoals die door zijn toedoen is gewijzigd sinds het plegen van de feiten waarvoor hij veroordeeld is.]3”

Artikel 48 Wet Externe Rechtspositie bepaalt het volgende:

“Behalve voor de voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering [1 en behalve voor de vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen]1 dient het dossier van de veroordeelde een sociaal reclasseringsplan te bevatten waaruit de perspectieven op reclassering van de veroordeelde blijken.”

Vooraleer er een voorwaardelijke invrijheidstelling kan toegekend worden, moet de SURB er zich van vergewissen dat er in hoofde van de veroordeelde vooruitzichten zijn op sociale reclassering, er geen risico bestaat op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten, dat er geen risico bestaat dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen, dat de veroordeelde een passende houding aanneemt ten aanzien van de slachtoffers van de misdrijven die tot zijn veroordeling hebben geleid, en dat de veroordeelde inspanningen doet om de burgerlijke partij te vergoeden.

Toen verzoeker in februari 2021 voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld, was er volgens de strafuitvoeringsrechtbank aldus geen risico dat verzoeker nieuwe ernstige feiten zou plegen, geen risico dat hij zijn echtgenote opnieuw zou slaan of verwonden, dat hij zich een passende houding had aangenomen ten aanzien van de slachtoffer van zijn misdrijven, i.e. schuldinzicht hebben en spijt betuigen voor de mogelijke maatschappelijke schade die hij door zijn deelname aan druggerelateerde activiteiten heeft veroorzaakt.

De enige reden dat verzoeker vervolgens terug onder elektronisch toezicht werd geplaatst was omdat hij door de intrekking van zijn verblijf niet meer kon werken en aldus niet meer kon voldaan aan de voorwaarden van zijn invrijheidstelling. Deze plaatsing onder elektronisch toezicht was bijgevolg niet rechtsreeks te wijten aan het gedrag van verzoeker.

De SURB was in 2021 aldus van oordeel dat verzoeker geen risico voor de samenleving vormde.

Verzoeker kan bijgevolg niet inzien hoe verwerende partij, met minder kennis over de toepasselijke regelgeving en minder kennis van verzoekers strafdossier, tot de conclusie kan komen dat er in hoofde van verzoeker sprake zou zijn van een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.”

Dit vormt een schending van zowel toepasselijke wettelijke bepalingen als de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht.

Verwerende partij motiveert dat er in hoofde van verzoeker nog steeds een risico zou zijn op recidive omdat de transporten van verboden middelen voortkwamen uit financiële problemen. Het is volgens verwerende partij niet uitgesloten dat verzoeker opnieuw op eenzelfde wijze zal reageren wanneer hij opnieuw in financiële problemen terecht zou komen, ook omdat verzoeker nog openstaande schulden heeft.

Deze veronderstelling van verwerende partij is tegenstrijdig met hetgeen de (meer gespecialiseerde) strafuitvoeringsrechtbank oordeelde. Verwerende partij had daarom minstens zeer goed moeten motiveren waarom zij het niet eens is met de beoordeling van de SURB. Dat verwerende partij heeft nagelaten dit te doen is een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht die op haar rust.

Bovendien gaat verwerende partij voorbij aan het feit dat verzoeker zijn schulden volgens een afbetalingsplan op correcte en transparante wijze aan het afbetalen is en dat hij momenteel een stabiele familiale en werkomgeving heeft. Verzoekers raadsman liet in het kader van het hoorrecht ook weten dat verzoeker werkt en dat zijn werkgever en klanten zijn erg tevreden van hem dat hij zich ook inzet voor de maatschappij, dat hij aan vrijwilligerswerk doet, dat hij een steunpilaar voor zijn gezin en voor zijn schoonzus is. Dit alles werd gestaafd met stukken. Er werden ook verklaringen van verzoeker zelf en van zijn echtgenote gevoegd waaruit blijkt dat hij effectief geleerd heeft uit zijn fouten in het verleden, tot inzicht is gekomen, en aan een andere toekomst wil werken voor zichzelf en voor zijn kinderen. Deze elementen maken het minstens zeer aannemelijk dat verzoeker zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan misdrijven.

In dit verband kan ook verwezen naar een arrest van Uw Raad van 18 juli 2023 (RvV 292 150) waarin in een erg gelijkaardige situatie wordt gesteld dat de beoordeling van de SURB niet zonder belang is:

“Om een actueel gevaar aan te tonen volstaat het niet te verwijzen naar de eerdere veroordelingen. De verzoekende partij heeft sinds de feiten waarvoor zij werd veroordeeld geen feite meer gepleegd en dit sedert 2011. Er zijn inmiddels ruim 10 jaar verstreken. Uiteraard was de verzoekende partij gedurende een hele tijd opgesloten, maar sedert 2019 werd zij vrijgelaten onder elektronisch toezicht. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt is het feit dat de strafuitvoeringsrechtbank het gevaar op recidive laag inschat niet zonder belang. De strafuitvoeringsrechtbank motiveert duidelijk waarom dit gevaar als laag ingeschat wordt. De verwerende partij gaat hier helemaal niet op in maar verwijst enkel naar de voorwaarden. Uit het bovenvermelde blijkt dat de verzoekende partij zich duidelijk houdt aan de voorwaarden.

[...]

Los van het feit dat de Raad van oordeel is dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze voorhoudt dat er op heden nog een actueel gevaar uitgaat van de verzoekende partij, dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij zich op een foutieve feitenvinding baseert om vast te stellen dat de verzoekende partij nog steeds een reële, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de maatschappij. De beslissing is onzorgvuldig tot stand gekomen.” (RvV 292 150)

Wat betreft de veroordelingen omwille van verkeersovertredingen die verzoeker beging, dient opgemerkt te worden dat verwerende partij nergens argumenteert waarom deze veroordelingen in het verleden aantonen dat hij deze in toekomst onder gewijzigde omstandigheden opnieuw zal begaan, en dat het om overtreding gaat (geen wanbedrijven of misdaden) die de wet categoriseert als minst ernstige misdrijven.

Voor zover al zou aangetoond zijn dat verzoeker nog steeds een actueel gevaar vormt voor de samenleving omwille van deze overtredingen, quod non, toont verwerende partij in elk geval niet aan dat verzoeker hierdoor een voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Daarenboven stelt verzoeker vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet stelt dat verzoeker onmiddellijk het land moet verlaten, maar slecht op een niet nader bepaald moment in de toekomst, met name het moment dat verzoeker niet meer onder toezicht van de gerechtelijke instanties in België staat. Indien verwerende partij werkelijk van oordeel is dat verzoeker een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, valt het moeilijk in te zien waarom ze de uitvoering van de bestreden beslissing voor onbepaalde duur vooruit in de tijd schuift.

Verwerende partij komt aldus te snel tot de conclusie dat verzoeker nog steeds een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en schendt hierdoor de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, en artikel 7 lid 4 van de Terugkeerrichtlijn.

Omdat verzoeker geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, komt de analyse van verwerende partij met betrekking tot het privé- en gezinsleven zoals beschermd onder artikel 8 EVRM, en meer bepaald het tweede lid hiervan, in het gedrang. Dit privé- en gezinsleven moet zowel bij het afleveren van het bevel zelf (artikel 74/13 Vreemdelingenwet) als bij het bepalen van de termijn voor vrijwillig vertrek (artikel 7 lid 4 Terugkeerrichtlijn, HvJ 11 juni 2015, C-554/13, § 75)

Vijfde onderdeel

Verzoekers raadsman gaf in het kader van het hoorrecht aan verwerende partij mee dat verzoekers jongste zoon (8 jaar) lijdt aan een autisme spectrumstoornis (ASS) en om die reden erg gehecht is aan, en daarom ook sterk afhankelijk is van verzoeker.

Wanneer verzoeker het Belgisch grondgebied moet verlaten en moet terugkeren naar zijn land van herkomst, zal zijn zoon, die de Belgische nationaliteit heeft en dus EU-burger is, eveneens het land moeten verlaten omwille van die sterke afhankelijkheid.

Artikel 20 VWEU bepaalt het volgende:

“1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

Het is vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat familieleden van ‘statische’ EU-burger een afgeleid verblijfsrecht kunnen genieten op grond van artikel 20 VWEU wanneer door de weigering om een dergelijk recht toe te kennen aan het familielid de EU-burger feitelijk gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie

als geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan zijn status van Unieburger verbonden rechten zou worden ontzegd. (Zie onder andere HvJ 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punt 42; HvJ 27 februari 2020, Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real (Echtgenoot van een burger van de Unie), C-836/18, EU:C:2020:119, punt 37)

In een arrest van 27 april 2023 oordeelde het Hof van Justitie (C-528/21) dat artikel 20 VWEU ook in rekening gebracht moet worden wanneer er een inreisverbod wordt opgelegd. Het Hof stelt dat de nationale autoriteiten, vooraleer ze een inreisverbod opleggen, eerst moeten nagaan of er tussen die derdelands familielid en de EU-burger een afhankelijkheidsverhouding bestaat dat wanneer het inreisverbod opgelegd wordt aan het familielid, de EU-burger feitelijk gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten:

“60 In de tweede plaats kan het opleggen van een inreisverbod voor het grondgebied van de Unie aan een onderdaan van een derde land die een familielid van een burger van de Unie is, net als de weigering of het verlies van een verblijfsrecht op het grondgebied van een lidstaat, tot gevolg hebben dat deze burger het effectieve genot van de belangrijkste aan zijn status verbonden rechten wordt ontzegd wanneer er tussen deze personen een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat dit inreisverbod ertoe zou leiden dat voornoemde burger feitelijk gedwongen is de betrokken derdelander aan wie het voornoemde verbod is opgelegd te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (zie naar analogie arrest van 13 september 2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, punt 32).

61 In casu genieten zowel het minderjarige kind van M.D. als de moeder van het kind als burgers van de Unie de in artikel 20 VWEU neergelegde rechten. Bijgevolg kan niet a priori worden uitgesloten dat het aan M.D. opgelegde inreis- en verblijfsverbod ertoe leidt dat deze burgers van de Unie feitelijk het effectieve genot van de belangrijkste aan hun status van Unieburger verbonden rechten wordt ontzegd. Dat zou het geval zijn indien er voor de toepassing van artikel 20 VWEU, zoals dat door het Hof is uitgelegd, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen M.D. en zijn minderjarige kind of zijn partner, dat dit kind of deze partner feitelijk gedwongen is ook het grondgebied van de Unie te verlaten [zie onder meer arresten van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punten 65 en 71-75, en 5 mei 2022, Subdelegación del Gobierno en Toledo (Verblijfsrecht van een gezinslid – Onvoldoende bestaansmiddelen), C-451/19 en C-532/19, EU:C:2022:354, punten 56 en 64-69].

[...]

65 Uit de voorgaande overwegingen volgt dat een lidstaat geen inreisverbod voor het grondgebied van de Unie mag opleggen aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die onderdaan van deze lidstaat is en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, zonder eerst na te gaan of er tussen die derdelander en dit familielid een afhankelijkheidsverhouding bestaat zoals omschreven in punt 61 van het onderhavige arrest. De bevoegde nationale autoriteiten dienen daarentegen op basis van onder meer de gegevens die de betrokken derdelander en Unieburger vrijelijk moeten kunnen overleggen, en door in voorkomend geval de nodige onderzoeken te verrichten, na te gaan of er tussen deze twee personen een dergelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat [zie in die zin arrest van 27 februari 2020, Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real (Echtgenoot van een burger van de Unie), C-836/18, EU:C:2020:119, punt 53].”

In paragraaf 57 van hetzelfde arrest stelt het Hof dat hetzelfde principe van toepassing is bij alle “nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot wordt ontzegd van de rechten die zij aan hun status ontleen.”

Bijgevolg moet ervan uit gegaan worden dat lidstaten ook bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, op basis van onder meer de gegevens die de betrokken derdelander en Unieburger hebben voorgelegd, moeten nagaan of er sprake is van een afhankelijkheidsband tussen de statische EU-burger en diens familielid die ertoe zou leiden dat de EU-burger het grondgebied van de EU zou moeten verlaten.

In casu liet verzoekers raadsman in het kader van het hoorrecht op 22 juni 2023 aan verwerende partij weten dat verzoekers jongste zoon aan ASS lijdt en dat hij hierdoor sterk afhankelijk is van zijn vader: “N.a.v. de brief tot horen die werd bezorgd aan mijn cliënt, de heer K.A. (...), kan u een ingevuld formulier hoorrecht terugvinden, evenals stukken waaruit zijn gezins- en privéleven blijkt, waaruit de sterke afhankelijkheid van zijn zoon M. (...) van zijn vader blijkt, [...]”

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing ook niet dat verzoekers raadsman deze informatie aanbracht. (stuk 1, p. 4)

Verwerende partij was aldus op de hoogte van M. (...) ns de sterke afhankelijkheid van verzoeker, en had om die reden moeten nagaan of de afhankelijkheidsband van die aard was dat M. (...), die de Belgische nationaliteit heeft en daarom EU-burger is, feitelijk gedwongen zou zijn om net als zijn vader het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij laat echter volledig na om deze afhankelijkheidsband verder te onderzoeken in het licht van artikel 20 VWEU.

Sterker nog, verwerende partij lijkt er in de bestreden beslissing zelf vanuit te gaan dat verzoekers vrouw en kinderen hun gezinsleven moeten verderzetten in Turkije:

“Ondanks het feit dat zij daartoe niet gedwongen kunnen worden, zou zijn echtgenote ervoor kunnen kiezen om zich samen met zijn kinderen te vestigen in een land waar hij de kans zou hebben het gezinsleven met haar en zijn kinderen verder te zetten. Er worden thans geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aangetoond die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van

herkomst of elders en evenmin dat hij zijn gezins- en privéleven enkel in België zou kunnen verderzetten. Zijn echtgenote en haar familie worden verondersteld nog banden te hebben met Turkije, aangezien zij en haar zussen, die in België geboren zijn, in Turkije gehuwd zijn met een Turkse man. Volgens het rijksregister verbleef zijn echtgenote bovendien tussen 04/05/2009 en 20/09/2011 meerdere maanden in Turkije om er haar moeder te verzorgen. Daarnaast heeft hij in zijn hoorrecht van 21.06.2023 verklaard dat zijn vader en broer nog in Turkije wonen, dus zijn gezin beschikt daar ook nog over een sociaal vangnet. Zijn kinderen zijn nog jong en vermits zij in een Belgisch-Turks gezin zijn opgegroeid, kan aangenomen worden dat zij enigszins vertrouwd zijn met de Turkse taal en gewoonten, zodat zij zich bij een eventuele verhuis naar Turkije of elders kunnen aanpassen. De contacten met familie en vrienden die zij in België hebben, kunnen ook op een andere manier onderhouden worden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.”

Verwerende partij vervolgt dan wel dat wanneer verzoekers vrouw en kinderen beslissen om in België te blijven, ze contact kunnen blijven houden “middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrij in en uit reizen, en middels de moderne communicatiemiddelen.”

Nergens gaat verwerende partij echter in op de concrete afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn jongste zoon, die in toepassing van artikel 20 VWEU beoordeeld dient te worden. Dit vormt dan ook een schending van dit artikel, alsmede van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht die op verzoeker rust.

Om al deze redenen vindt verzoeker dat de bestreden beslissing niet op afdoende en zorgvuldige wijze gemotiveerd is en bovenstaande wettelijke bepalingen schendt”

In zijn vordering tot voorlopige maatregelen voegt verzoeker nog toe:

“Verzoeker dient niet louter een middel te ontwikkelen op grond van artikel 8 van het EVRM, dat middel moet ook een verdedigbare grief bevatten, wat inhoudt dat er aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker geschaad wordt in één van zijn rechten gewaarborgd door het EVRM (zie EHRM, 25 maart 1983, Silver en cons. T. Verenigd Koninkrijk, §113).

Zoals zal aangetoond worden zal verzoekers echtgenote en minderjarige kinderen afscheid moeten nemen van verzoeker, met geen zicht op een mogelijke reünie. Verzoekers zoon M. (...) is de jongste en lijdt bovendien aan een autisme spectrumstoornis (ASS) waardoor de nabijheid van zijn vader van bijzonder groot belang is. Een verwijdering zou dus een bijzonder intensieve inmenging in hun gezins- en privéleven uitmaken. De gronden tot derogatie van artikel 8 EVRM die verwerende partij aanhaalt, zijn niet wettig, zoals verderop zal blijken.”

En:

“Deze bepaling moet gelezen worden in het licht van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Op 11 augustus 2003 huwde verzoeker op 24-jarige leeftijd in Turkije met een Belgische vrouw. Zij zijn momenteel dus 20 jaar getrouwd.

Op 29 oktober 2003 kwam verzoeker naar België in het kader van gezinshereniging. Sindsdien verbleef verzoeker legaal en onafgebroken in België, i.e. meer dan 20 jaar.

Sinds 8 april 2009 was verzoeker houder van een verblijfskaart duurzaam verblijf als familielid van een Unieburger.

Verzoeker heeft 3 kinderen met de Belgische nationaliteit die respectievelijk 17 jaar, 16 jaar en 8 jaar oud zijn. Zijn zoon M. (...) is de jongste en lijdt aan een autisme spectrumstoornis (ASS) en om die reden erg gehecht is aan, en daarom ook sterk afhankelijk is van verzoeker.

Uit de stukken die verzoeker aan zijn dossier voegde blijkt dat hij wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven heeft in België met zijn vrouw en minderjarige kinderen.

Verzoekers huwelijk en de band met zijn minderjarige kinderen is beschermd onder artikel 8 EVRM.

Het is vast rechtspraak van het EHRM dat het wederzijdse genot door ouder en kind van elkaars gezelschap een fundamenteel element van het gezinsleven vormt, en nationale maatregelen die dit genot belemmeren een inmenging in het door artikel 8 van het Verdrag beschermde recht vormen:

"151. As is well established in the Court's case-law, the mutual enjoyment by parent and child of each other's company constitutes a fundamental element of family life, and domestic measures hindering such enjoyment amount to an interference with the right protected by Article 8 of the Convention (see, among others, Johansen v. Norway, judgment of 7 August 1996, Reports 1996-III, pp. 1001-02, § 52). The impugned measures, as was not disputed, evidently amounted to interferences with the applicants' right to respect for their family life as guaranteed by paragraph 1 of Article 8 of the Convention. Any such interference constitutes a violation of this Article unless it is "in accordance with the law", pursues an aim or aims that are legitimate under paragraph 2 of Article 8 and can be regarded as "necessary in a democratic society"." (EHRM Grote Kamer 12 juli 2001, K. AND T. v. FINLAND, no. 25702/94, §51)

Het is ook niet betwist dat verzoekers huwelijksleven onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt.

In het arrest Üner t. Nederland heeft het EHRM de criteria opgelijst die relevant zijn om na te gaan of een verwijdering van het grondgebied opweegt tegen het gezins- en privéleven van die persoon en zijn familie:

– the nature and seriousness of the offence committed by the applicant;
– the length of the applicant's stay in the country from which he or she is to be expelled;
– the time elapsed since the offence was committed and the applicant's conduct during that period;
– the nationalities of the various persons concerned;
– the applicant's family situation, such as the length of the marriage, and other factors expressing the effectiveness of a couple's family life;
– whether the spouse knew about the offence at the time when he or she entered into a family relationship;
– whether there are children of the marriage, and if so, their age; and
– the seriousness of the difficulties which the spouse is likely to encounter in the country to which the applicant is to be expelled.
[...]
– the best interests and well-being of the children, in particular the seriousness of the difficulties which any children of the applicant are likely to encounter in the country to which the applicant is to be expelled; and
– the solidity of social, cultural and family ties with the host country and with the country of destination." (EHRM Grote Kamer 18 oktober 2006, Üner t. Nederland, no. 46410/99, § 57-58.

In casu is verzoeker reeds meer dan 20 jaar getrouwd met zijn Belgische vrouw, verblijft hij reeds meer dan 20 jaar in België, heeft hij 3 in België geboren minderjarige kinderen, waarvan de jongst omwille van ASS bijzonder gehecht is aan zijn vader.

De criteria die betrekking hebben op het strafrechtelijk verleden hebben in de vreemdelingenwet onder meer vorm gekregen in artikel 7, 3° van de Vreemdelingenwet waar gesteld wordt dat er sprake moet zijn van een ernstig risico de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden."

3.2.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn echtgenote en kinderen, waarbij hij ook wijst op het hoger belang van de minderjarige kinderen, alsook op een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een familieleven met andere familieleden wordt door verzoeker niet benoemd.

Thans ligt de situatie voor waarin verzoeker, een Turkse onderdaan, reeds sinds oktober 2003 in België een verblijfsrecht genoot in het kader van de gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote. Uit het huwelijk zijn drie kinderen geboren, die tevens de Belgische nationaliteit hebben. Op 1 juni 2021 werd een einde gesteld aan verzoekers verblijfsrecht. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr.

262 873 van 25 oktober 2021. Verzoeker diende – voor het nemen van de *in casu* bestreden beslissing – vervolgens vier aanvragen in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn Belgische zoon K.M. Deze aanvragen worden telkens geweigerd en dit op 18 mei 2022, 1 december 2022, 5 juni 2023 en 7 december 2023. Tegen geen enkele van voormelde beslissingen dient verzoeker een beroep in bij de Raad.

Het blijkt en het wordt niet betwist dat de verzoeker in België een gezins- en privéleven heeft ontplooid dat onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming valt.

Uit het arrest nr. 262 873 van 25 oktober 2021 blijkt dat de Raad reeds uitgebreid is ingegaan op de door verweerder gemaakte belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM en de *Boultif/Üner*-criteria en heeft besloten dat verweerder zich in de beslissing van 1 juni 2021 tot beëindiging van verzoekers verblijf niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van een schending van het door artikel 8 van het EVRM beschermde gezins- en privéleven van verzoeker, met inbegrip van de belangen van verzoekers minderjarige kinderen.

Verzoeker dient dan ook aan te tonen waarom daar heden anders over geoordeeld zou moeten worden.

3.2.5. Verzoeker meent dat verweerder niet of op onvoldoende wijze rekening heeft gehouden met alle relevante en actuele elementen. Hij stelt dat verweerder verwijst naar verschillende veroordelingen, dat hij echter niet aantoont dat er in zijn hoofde nog steeds sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

In de bestreden beslissing worden de overwegingen van openbare orde, die worden meegenomen in de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, weergegeven als volgt:

“Op 04.11.2015 werd hij door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen, tegen zijn echtgenote of samenlevende persoon en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft (feit gepleegd op 04 augustus 2013). Naar aanleiding van een woordenwisseling over geldzaken heeft hij zijn zelfbeheersing verloren en heeft hij zijn echtgenote bij de keel gegrepen en haar op haar been geslagen. De letsels die zijn echtgenote daarbij opliep, werden visueel vastgesteld door de verbalisanten en fotografisch weergegeven in het strafdossier. De rechter van Tongeren stelde in zijn vonnis van 04.11.2015 : “Beklaagde K. (...) heeft door zijn handelswijze blijk gegeven van een agressieve ingesteldheid en een misprijzen voor andermans lichamelijke en geestelijke integriteit, dan nog wel van zijn echtgenote”(…) Beklaagde stelt dat hij zou hebben ingezien dat zijn reactie verkeerd was, maar dat intussen de rust in het gezin zou zijn weergekeerd(...)”. Betrokkene verzocht om het voordeel van de probatieopschorting toe te kennen, doch de rechtbank vond dit een onvoldoende en ongepaste reactie naar de persoon van betrokkene en veroordeelde hem tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met probatieuitstel van 3 jaar en een geldboete van 600 euro. Onder de hem opgelegde probatievoorwaarden diende hij onder meer een cursus agressiebeheersing of een gelijkwaardige vorming te volgen in overleg met en onder toezicht van de justitie-assistent en diende hij zich te onthouden van het plegen van strafbare feiten.

Het verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld verplicht staten “vrouwen te beschermen tegen alle vormen van geweld en geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te voorkomen, te vervolgen en uit te bannen.” Partnergeweld heeft ingrijpende gevolgen op het fysiek, psychisch, sociale en emotionele welzijn van de slachtoffers. Gezien dit maatschappelijk ontoelaatbaar is, is de aanpak van (seksueel en) intra-familiaal geweld en de bescherming van de slachtoffers dan ook een prioriteit in de Beleidsverklaring Binnenlandse Zaken en Politie 2021-2024 van Minister Annelies Verlinden¹. Zijn probatie-uitstel werd bij vonnis van de Correctionele rechtbank van 09.04.2018 ingetrokken op advies van de Probatiecommissie dd. 27.04.2017 omdat hij de opgelegde voorwaarden niet had nageleefd. (Op 04.04.2017 werd betrokkene betrap op drugsbezit – zie infra).

Op 09.05.2017 werd hij onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen als dader of mededader voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs en deelname aan bendevorming.

Op 17.01.2019 werd hij door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar uit hoofde van te hebben ingevoerd, uitgevoerd en vervoerd van middelen met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk invoer van niet nader te bepalen hoeveelheden cocaïne en heroïne en uitvoer van niet nader te bepalen hoeveelheden cocaïne en heroïne met bestemming Duitsland, Oostenrijk, Frankrijk en Hongarije (2 feiten); middelen te hebben verkocht, te koop aangeboden, afgeleverd of geleverd met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk niet nader te bepalen hoeveelheden cocaïne en heroïne (2 feiten); middelen in bezit te hebben gehad, te hebben aangekocht, vervoerd met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk niet nader te bepalen hoeveelheden cocaïne en heroïne; terwijl hij wist dat zijn deelneming bijdroeg tot de

oogmerken van de criminele organisatie, te hebben deelgenomen aan het nemen van welke beslissing dan ook in het raam van de activiteiten van een criminele organisatie, zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die duurt in de tijd, met als oogmerk het in onderling overleg plegen van misdaden en wanbedrijven die strafbaar zijn met gevangenisstraf van drie jaar of een zwaardere straf, om direct of indirect vermogensvoordelen te verkrijgen, en waarvan het feitelijk oogmerk niet uitsluitend politiek, vakorganisatorisch, menslievend, levensbeschouwelijk of godsdienstig is of die niet uitsluitend elk ander rechtmatig oogmerk nastreeft. Het betreft feiten bewezen tussen 1 augustus 2016 en 6 mei 2017. Op de zitting ontkende betrokkene met klem zich ingelaten te hebben met heroïne.

We citeren uit het vonnis: "Tijdens zijn verhoren van 4 januari 2017 en 13 juni 2017 duidde T.N. "A. (...)" aan als drugskoerier van eerste beklaagde. De drugskoerier "A. (...)" werd in het Oostenrijks dossier door de speurders geïdentificeerd als zesde beklaagde (betrokkene), ook gekend onder de bijnaam "At. (...)". Tijdens zijn verhoor van 24 augustus 2017 werd zesde beklaagde ook door tweede beklaagde aangeduid als koerier van eerste beklaagde. Volgens tweede beklaagde werd zesde beklaagde om medewerking verzocht op het ogenblik dat T.N. in de problemen kwam. Op instructie van eerste beklaagde en met het doel drugs te smokkelen kocht zesde beklaagde oorspronkelijk het voertuig Hyundai aan. (...) T.N. specificeerde dat "A. (...)" – net zoals hijzelf en tweede beklaagde – drugs ging ophalen in Rotterdam of Antwerpen waarbij de drugs, die werd opgehaald in Rotterdam heroïne betrof en deze in Antwerpen cocaïne. De smokkelritten gingen richting Duitsland, Frankrijk en Oostenrijk. Zesde beklaagde werd steeds vergezeld van zijn vriendin, een Turkse, die in Keulen woonde en perfect Duits sprak (...) Bovendien werden de koeriers niet alleen ingeschakeld om drugs te smokkelen, doch ook om geld te smokkelen bestemd om cocaïne – en heroïne deals te financieren. Tijdens zijn verhoren van 9 en 18 mei 2017 bij de onderzoeksrechter gaf zesde beklaagde (betrokkene) overigens toe in opdracht van eerste beklaagde geld te hebben opgehaald of eerste en tweede beklaagde naar afspraken te hebben gebracht in Duitsland, Oostenrijk en Hongarije. Zesde beklaagde maakte hiervoor gebruik van het voertuig VW Passat waarvan hij erkende te weten dat er zich een verborgen ruimte in bevond. Hij besliste om te stoppen met rijden voor eerste beklaagde nadat T.N. werd aangehouden. Tenslotte bevestigde hij (betrokkene) te weten dat 'deze mensen' - hiermee doelend op eerste, tweede, vijfde en achtste beklaagde – zich met drugs bezig hielden alleen niet in welke mate. Het voertuig Hyundai werd door hem ingeklaard. Dit voertuig werd gekocht omdat het voertuig VW Passat te oud werd en de verborgen ruimte te klein was (...)

Op grond van de verklaringen van T.N. samen gelezen met de verklaringen van tweede en zesde beklaagde (betrokkene) en de resultaten van de observaties en taps, staat het vast dat zesde beklaagde zowel een drugs (heroïne en cocaïne) – als geldkoerier (om cocaïne en heroïne te financieren) was van eerste beklaagde en dat hij dus rechtstreeks meewerkte aan de druggerelateerde feiten die hem ten laste worden gelegd (...)

De rechtbank nam op basis van het strafdossier aan dat betrokkene minstens 64 smokkelritten heeft uitgevoerd tegen betaling van 500 euro per rit.

Specifiek wat betreft zijn weerhouden deelname aan de beslissingen van de criminele organisatie verwijst de rechtbank naar de volgende elementen:

- de vertrouwensrelatie met eerste beklaagde (bendeleider), hij werd toevertrouwd met geldtransporten;
- de vaststelling dat hij prospectie deed naar smokkelvoertuigen en er eentje liet inklaaren;
- de vaststelling dat hij ten voordele van tweede beklaagde zorgde voor een fictieve tewerkstelling opdat deze onder de radar zou blijven van overheidsinstanties (...)

Daarnaast werd betrokkene ook schuldig bevonden aan het dealen van cocaïne voor eigen rekening, cocaïne die hij zelf aankocht bij eerste beklaagde. In zijn verhoren van 18 mei en 26 september 2017 had hij verklaard, vanaf april 2016 om de twee weken 100 à 150 gram cocaïne af te nemen van eerste beklaagde. We citeren opnieuw uit het vonnis: "Zesde beklaagde werd op 4 april 2017 gecontroleerd te Genk in zijn voertuig VW Polo. Zesde beklaagde was zenuwachtig, er hing een lichte cannabisgeur in de wagen. Er volgde een gerechtelijke fouille. Bij zesde beklaagde werd een ijzeren doosje gevonden ter hoogte van de genitale zone. Het betrof een Frisk doosje met daarin verschillende bolletjes wit poeder. Zesde beklaagde gaf aan dat het cocaïne betrof. Achter de passagiersstoel werd een GSM-toestel Nokia aangetroffen, dat werd uitgelezen en waarin druggerelateerde berichten werden aangetroffen die wezen op drugshandel (gericht aan "A. (...)"). Er volgde een huiszoeking bij zesde beklaagde. In de garage werd verpakkingsmateriaal aangetroffen zoals gebruikt bij de aangetroffen paxons cocaïne in het Frisk doosje. Passagier D. verklaarde dat hij zesde beklaagde had gecontacteerd om aan cocaïne te geraken. In het drugsmilieu was geweten dat je bij zesde beklaagde goede cocaïne kon krijgen. Er werden afnemers geïdentificeerd en verhoord waaruit bleek dat zesde beklaagde reeds vanaf januari 2016 dealde (afnemer S.J.)." Gelet op het ontbreken van precieze gegevens m.b.t. de afgenomen hoeveelheden cocaïne bij eerste beklaagde voor de verkoop voor zijn eigen rekening, aanvaardde de rechtbank de door betrokkene gemaakte schatting van 2 kilogram. Het vermogensvoordeel dat in zijn hoofdte verbeurd werd verklaard, bedraagt in totaal 86.000 euro (2 kilo x 27.000 euro = 54.000 euro + 64 transporten x 500 euro = 32.000 euro).

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het EHRM. Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een

onderminning van de gezondheid van anderen (EHRM 19/02/1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30/11/1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11/07/2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10/07/2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23/11/2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25/10/2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt 3 voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.

47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26/10/1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17/01/2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19/01/1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Voor de SURB Antwerpen verklaarde betrokkene dat hij in de problemen kwam toen hij als zelfstandige in onderaanneming werkte. Omdat de sector waarin hij werkte instortte, werd hetgeen hij factureerde aan zijn opdrachtgevers niet meer vergoed. Hij stelde dat hij via de drugtransporten en het dealen enkel de bedoeling had om uit de financiële problemen te geraken en er dan mee te stoppen. Hij haalde aan dat het zeker niet de bedoeling was om een luxeleven te leiden.

Als drugshandel zijn antwoord is op zijn financiële problemen, kan het risico op recidive niet worden uitgesloten. De SURB haalt in haar vonnis dd. 20/09/2019 aan dat betrokkene nog heel wat schulden heeft ten gevolge van het faillissement van zijn eenmanszaak en van zijn veroordelingen. Er werden reeds een aantal afbetalingsplannen bekomen en de betalingen werden opgestart. Hij diende hierover in elk geval voldoende transparant te zijn ten aanzien van de justitie-assistent. Uit het vonnis van de SURB dd. 19/02/2021 blijkt dat hij een overzicht van zijn schulden uit het verleden heeft bezorgd aan de justitie-assistent en dat hij momenteel afbetaalt aan de FOD Financiën.

Verder werd betrokkene tussen 27/04/2006 en 13/12/2018 maar liefst 10 keer veroordeeld door de politierechtbank tot geldboetes van 25 tot 400 euro en zijn rijbewijs werd 5 keer ingetrokken wegens inbreuken op het verkeer (4 feiten), intoxicatie aan het stuur (2 feiten), rijden door het rood licht (2 feiten), overdreven of onaangepaste snelheid (2 feiten), het negeren van een bevel van een bevoegd agent (1 feit), het niet naleven van de voorrangsregels en uitvoeren van gevaarlijke manoeuvres (1 feit), het gebruik van een draagbare telefoon en het niet-dragen van de veiligheidsgordel (1 feit), een overladen voertuig en het niet dragen van een rijbewijs (1 feit) en inbreuken op de technische eisen voertuigen (2 feiten). De Wegcode bevat alle Belgische regels inzake verkeersveiligheid, er zijn 4 graden van overtredingen, de vierde graad betreft de zwaarste overtredingen en zijn automatisch het voorwerp van een dagvaarding voor de Politierechtbank. Hoewel deze veroordelingen geen correctionele overtredingen zijn, gaat het toch om ernstige overtredingen omdat zij de veiligheid van mensen in gevaar kunnen brengen, hetgeen, gezien de veroordelingen, niet zijn eerste zorg lijkt te zijn geweest. Ze tonen ook zijn gebrek aan respect voor de regels van de maatschappij waarin hij leeft.

Tenslotte vermeldt het ANG nog opzettelijke vernielingen in 2009 (PV AN.92.F6/00001009), inbreuk op dierenwelzijn in 2015 (PV TG.63.L6/01610915) , inbreuken betreffende de sociale documenten en schriftvervalsing (PV TG.69.F1/00678017) en schending van de eer (PV TG.52.L6/00438317) in 2017 en verduistering of vernietiging in 2018 (PV TG.20.L6/00802918).

Doorheen de door hem gepleegde feiten schemert een leven zonder verantwoordelijkheidszin door. Hij heeft duidelijk lak aan regels, die gericht zijn op het veilig samenleven en functioneren in de maatschappij. Het herhaaldelijk overtreden van de Belgische rechtsregels geeft allerm minst blijk van schuldinzicht, noch van zijn wil tot integratie in de Belgische samenleving.

Op 20/09/2019 plaatste de Strafvuotoeringsrechtbank van Antwerpen hem onder elektronisch toezicht tot strafeinde voorzien op 03/11/2023. Omdat de periode van elektronisch toezicht gunstig geëvalueerd werd en de SURB hem de kans wou geven om een volgende stap te zetten in zijn re-integratietraject, werd hij op 25/02/2021 in voorwaardelijke vrijheid gesteld.

Omwillen van de bijzondere ernst van de internationale drugtrafiek, zijn persoonlijk gedrag en het risico op recidive bij financiële problemen werd bij beslissing van 01/06/2021 een einde gesteld aan zijn verblijf overeenkomstig artikel 44bis,§2 van de wet van 15/12/1980 rekening houdend met alle bewijzen die

betrokkene in het kader van het voorafgaandelijk socio-economisch onderzoek had voorgelegd inzake zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie en sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Deze beslissing werd hem ter kennis gebracht per aangetekend schrijven van 03/06/2021. Het beroep tot nietigverklaring dat betrokkene op 06/07/2021 tegen deze beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd verworpen bij arrest van 25/10/2021, zodat deze beslissing definitief is geworden.

Omdat betrokkene daardoor in illegaal verblijf terecht kwam en bijgevolg niet langer aan de voorwaarden van zijn voorwaardelijke invrijheidstelling - zoals onder meer regelmatig werken in dienstverband - kon voldoen, werd hij op 18/11/2021 op vordering van het Openbaar Ministerie opnieuw aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Hasselt. Op 25/11/2021 diende hij bij volmacht van zijn advocaat Benoît Dhondt een aanvraag 19ter in op de stad Genk in functie van zijn Belgische zoon K.M. (...), geboren te Genk op 01/08/2015.

Omdat zijn raadsman hiervan bewijsstukken voorlegde op de zitting van de SURB op 26/11/2021, wou de SURB betrokkene de kans geven om het resultaat van de procedure gezinshereniging af te wachten om duidelijkheid te verkrijgen of hij via deze procedure opnieuw over een verblijfsrecht kon beschikken en werd zijn voorwaardelijke invrijheidstelling bij vonnis van 03/12/2021 omgezet naar elektronisch toezicht. Deze aanvraag 19ter werd bij beslissing conform Bijlage 20 van 18/05/2022 geweigerd om redenen van openbare orde zonder bevel om het grondgebied te verlaten, gezien er een schorsend beroep tot nietigverklaring mogelijk was bij de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze Bijlage 20 werd op 30/05/2022 via de gemeente aan betrokkene betekend. Op aanraden van zijn advocaat startte hij op 03/06/2022 een tweede procedure gezinshereniging op om opnieuw een voorlopig verblijf van 6 maanden te verkrijgen, gedekt door een Attest van Immatriculatie. Ook deze aanvraag werd op 01/12/2022 geweigerd met een Bijlage 20 en op 05/12/2022 via de gemeente aan betrokkene ter kennis gebracht, die weigerde te tekenen. Betrokkene diende op 07/12/2022 een derde aanvraag 19ter in, dewelke opnieuw geweigerd werd op 05/06/2023 met een Bijlage 20, betekend op 08/06/2023.

(...)

Verder stelt zijn raadsman dat uit de stukken met betrekking tot betrokkenes gezins- en privéleven blijkt dat zoon M. (...) sterk afhankelijk is van zijn vader, dat zijn cliënt actueel geen werkelijk gevaar voor de openbare orde vormt en er geen recidive risico is, dat hij werkt en zijn werkgever en klanten tevreden zijn van hem, hij zet zich ook in voor de maatschappij, doet aan vrijwilligerswerk, hij is een steunpilaar voor zijn gezin en voor zijn schoonzus, uit verklaringen van zijn cliënt en zijn echtgenote blijkt dat hij effectief geleerd heeft uit zijn fouten in het verleden, hij is tot inzicht gekomen en wil aan een andere toekomst bouwen voor zichzelf en zijn kinderen.

(...)

Voor de Correctionele rechtbank van Tongeren verklaarde betrokkene dat hij op het moment van de feiten in een moeilijke periode zat omwille van financiële problemen, dat hij intussen opnieuw met zijn echtgenote samen was en dat zij intussen een derde kindje hadden gekregen (cf. vonnis dd. 04/11/2015). Hij stelde dat hij zou hebben ingezien dat zijn reactie verkeerd was, maar dat intussen de rust in het gezin zou zijn weergekeerd en hij verzocht om het voordeel van de probatie-opschorting toe te kennen, doch de rechtbank vond dit een onvoldoende en ongepaste reactie naar de persoon van betrokkene en veroordeelde hem tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar en een geldboete van 600 euro. Onder de hem opgelegde probatievoorwaarden diende hij onder meer een cursus agressiebeheersing of een gelijkwaardige vorming te volgen in overleg met en onder toezicht van de justitie-assistent.

In september 2019 verklaarden betrokkene en zijn echtgenote beiden voor de SURB van Antwerpen dat het feit van 04/08/2013 om een uit de hand gelopen discussie ging waarbij er duw- en trekwerk was, het een eenmalig feit zou geweest zijn en dat hun relatie sinds 2015 terug hersteld is. Nochtans blijkt uit het reeds geciteerde vonnis van 17/01/2019 dat betrokkene in 2016-2017 nog een verhouding had met een Turkse onderdane die in Keulen woonde en hem telkens vergezelde tijdens zijn smokkelritten (zie supra). Toen hij op 08/05/2017 werd aangehouden en opgesloten in de gevangenis wegens inbreuk op de drugswet en deelname aan een criminele organisatie, leefde hij opnieuw gescheiden van zijn gezin, tot hem de modaliteit van elektronisch thuistoezicht werd toegekend met ingang van 26/09/2019.

De PSD was van mening dat betrokkene gebaat zou zijn met een therapie waarbij hij zowel het verloop van zijn relatie als de onderlinge relatie met zijn kinderen bespreekbaar kon stellen. Hij werd door het CAW doorverwezen naar een privétherapeut. De begeleiding werd in september 2019 opgestart en ook zijn echtgenote nam deel aan de gesprekken. De therapeut rapporteerde dat de begeleiding een positief verloop kende en dat er een constructieve dynamiek was tussen betrokkene en zijn vrouw waar zaken open besproken kunnen worden. De therapeut achtte een verplichting tot relatietherapie niet meer nodig en was van mening dat de begeleiding stilaan kon afgebouwd worden. Betrokkene gaf echter zelf aan veel te hebben aan deze gesprekken zodat hij de begeleiding op termijn eventueel op vrijwillige basis zou willen verderzetten. Daarop kende de SURB van Antwerpen hem op 19/02/2021 de voorlopige invrijheidstelling toe, waarbij hem met betrekking tot zijn relationele problematiek werd opgelegd een ambulante behandeling door een gespecialiseerde hulpverleningsinstantie te volgen, en de bewijzen hiervan voor te leggen aan zijn

justitie-assistent, en met deze behandeling niet te stoppen tenzij in samenspraak met de hulpverlener en zijn justitie-assistent.

Het valt niet te ontkennen dat zijn gezin geleden heeft onder zijn persoonlijk gedrag. G. (...) en A. (...) waren amper 4 en 3 jaar oud toen hun ouders de eerste keer uit elkaar waren. Na de slagen en verwondingen aan zijn echtgenote op 04/08/2013, leefde hij opnieuw 2 jaar apart van zijn echtgenote en kinderen van 29/11/2013 tot 16/03/2015. G. (...) was bij aanvang toen 7 en A. (...) 6 jaar oud. Zijn jongste kind M. (...) is geboren op 1/08/2015 en was 3 maanden oud bij zijn eerste correctionele veroordeling.

Tijdens zijn detentie vanaf 09/05/2017 leefde hij een derde periode van 2 jaar gescheiden van zijn gezin tot hij vanaf 26/09/2019 onder elektronische thuisdetentie werd geplaatst. (...)

In het kader van zijn hoorrecht dd. 21/06/2023 legt betrokkene thans verklaringen voor van zichzelf, zijn echtgenote en zijn 2 oudste kinderen met betrekking tot het gezinsleven. Betrokkene stelt dat hij zijn straf heeft aanvaard en zich goed heeft gedragen tijdens zijn detentie, dat hij over zijn fouten heeft nagedacht en tot de conclusie is gekomen dat zijn gezin voor hem het allerbelangrijkste is. Hij had het het moeilijkst na de gevangenisbezoeken zijn gezin te zien vertrekken en niet met hen samen te kunnen zijn. Hun vele bezoeken in de gevangenis (tot 5 keer per week) heeft zijn band met hen nog versterkt. Betrokkene stelt dat hij na zijn vrijlating onmiddellijk is beginnen te werken, dat hij merkt dat zijn leven terug stabiel is en dat zijn kinderen en zijn vrouw onmisbaar voor hem zijn, hij geniet van elk moment met hen. Hij heeft een heel andere band met zijn jongste zoon die autisme heeft. Zijn zoon M. (...) is enorm gehecht aan hem. Na werk thuiskomen en zijn lachend gezicht zien, is onbetaalbaar voor hem. Betrokkene stelt gestopt te zijn met drinken van alcohol, niet op stap of naar café te gaan. Hij heeft helemaal geen contact meer met zijn vroegere vriendenkring. Tijdens het weekend brengt hij tijd door met zijn kinderen en echtgenote. Ze gaan naar de basketbalwedstrijd kijken van hun oudste of jongste zoon, waar hij ook vrijwilliger is. Ze gaan vaak samen uit eten en hij brengt ook veel tijd door met zijn dochter. Ze babbelen vaak, zij stelt hem veel vragen over het leven, jongens, zijn werk en lessen. Betrokkene stelt dat hij vanaf zijn komst naar België altijd gewerkt heeft en wou bijdragen tot het sociaal geheel. Dat zijn fouten een grote impact hadden, heeft hij tijdens zijn strafperiode goed begrepen. Daarom zal hij deze fouten nooit herbeleven. Hij wil zich inzetten om terug een goede burger van België genoemd te worden. Dat zijn verblijfsvergunning kan ingetrokken worden en hij het land kan uitgezet worden, komst als een zware klap voor hem en zijn gezin. Hij kan zich geen leven voorstellen zonder hen. Hij hoopt op begrip en dat hij niet gescheiden zal worden van zijn gezin en dat hij een tweede kans krijgt.

Mevrouw K. (...) bevestigt in haar brief (bijlage bij het hoorrecht dd. 21/06/2023) dat zij en meneer K. (...) ondertussen 20 jaar gehuwd zijn en zoals elk huwelijk mooie maar ook slechte dagen hebben gehad. Ze stelt dat ze hun fouten niet ongedaan kunnen maken, maar dat ze er wel uit geleerd hebben en dat ze een hoofdstuk in hun leven willen afsluiten en nooit meer willen herbeleven. M. (...) heeft extra aandacht en liefde nodig, zijn band met zijn vader is uitzonderlijk sterk en ze begrijpen elkaar heel goed.

(...)

Verder legt betrokkene brieven voor van de basketbalclub van zijn zonen, de zwemclub, de school en de logopedist van zoon M. (...), waaruit zijn betrokkenheid als vader blijkt. Zo is hij aanwezig bij de trainingen en wedstrijden van zijn zonen bij basketbalclub LIONS GENK en doet hij er aan vrijwilligerswerk; hij zorgt voor het vervoer van zijn zoon M. (...) naar school, de zwemclub en de logopediste, hij is regelmatig aanwezig bij de oudergesprekken, is betrokken bij de logopedische therapie, en helpt zijn zoon bij het omkleden en afdrogen bij de zwembles. Deze betrokkenheid is evenwel niet uitzonderlijk te noemen omdat deze activiteiten tot de normale gang van zaken behoren in een standaard gezin.

(...)

Hoe dan ook is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut. (...)

Uit zijn veroordelingen (zie supra) blijkt dat er redenen van openbare orde zijn die zijn verwijdering van het grondgebied noodzakelijk maken. Het feit dat hij vader was heeft hem er niet van weerhouden om strafbare feiten te plegen en meerdere veroordelingen op te lopen. Hij is op 17.01.2019 door de Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar voor zijn betrokkenheid bij een internationale cocaïne- en heroïnehandel in vereniging. Hij was zowel koerier van drugs (heroïne en cocaïne) als geldkoerier (om cocaïne en heroïne te financieren) van T. (...) M., de leider van de bende/organisatie. Daarnaast is hij ook schuldig bevonden aan het verhandelen van cocaïne voor eigen rekening, cocaïne die hij aankocht bij T. (...) M. Hij heeft evenmin getwijfeld om zijn gezin bloot te stellen aan de mogelijke risico's van zijn activiteiten in het drugsmilieu. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn kinderen, zoals van het ouderlijk gezag verwacht mag worden. Gelet op zijn veelvuldige afwezigheden in het gezin, komt de opvoeding en verzorging van zijn kinderen hoofdzakelijk toe aan zijn echtgenote. Bovendien werden zij mee in het verleden slachtoffer van zijn geweldpleging tegen zijn echtgenote (feit waarvoor hij op 04.11.2015 werd veroordeeld) hetgeen hun psychisch welbevinden niet ten goede komt. In dat verband verwijzen we naar het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld dat staten verplicht "vrouwen te beschermen tegen alle vormen van geweld en geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te voorkomen, te vervolgen en uit te bannen". Dat het contact met zijn kinderen moeilijker zal verlopen, is het gevolg van zijn eigen crimineel gedrag.

(...)

Bovendien heeft betrokkene blijk gegeven zich zelfs tijdens zijn elektronisch toezicht niet aan de geldende regels te kunnen houden en bezondigde hij zich op 21/11/2020 alweer aan roekeloos rijgedrag. Op 27/05/2021 werd hij bij verstek veroordeeld door de Politierechtbank van Genk tot een geldboete van 1.200 euro en een rijverbod van 15 dagen wegens het besturen van een voertuig zonder rijbewijs, onaangepaste snelheid, het niet gebruiken van zijn richtingaanwijzers bij het uitvoeren van een zijdelingse verplaatsing of wijziging van richting, een bestuurder te hebben aangespoord of uitgedaagd overdreven snel te rijden en niet in staat te zijn geweest alle nodige rijbewegingen uit te voeren en/of niet voortdurend zijn voertuig goed in de hand te hebben gehad. Betrokkene vroeg in hoger beroep in eerste instantie de vrijspraak voor de 5 tenlasteleggingen en in ondergeschikte orde mildheid bij de strafmaat. Ter zitting van 03/11/2021 deed hij afstand van zijn grieven met betrekking tot de schuld aan alle tenlasteleggingen en beperkte hij zijn hoger beroep tot de strafmaat. De Correctionele rechtbank van Tongeren oordeelde in haar vonnis dd. 15/12/2021 dat “de bewezen verklaarde feiten ernstig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar zijn”. Ze bevestigde de opgelegde geldboetes in eerste aanleg en hervormde het rijverbod naar 1 maand. “Zijn verkeersgedrag is inderdaad onaangepast en geeft blijk van minachting voor de verkeersregels.(...) Voor zoveel als nodig merkt de rechtbank ten aanzien van het pleidooi van de raadsman van betrokkene op dat de beklaagde gezien zijn strafrechtelijk verleden niet meer in aanmerking komt voor de gunst van enig uitstel of probatie-uitstel.”

(...)

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die hij eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het nemen van een verwijderingsmaatregel met inreisverbod een noodzakelijke maatregel is.

(...)

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten van internationale drugtrafik in cocaïne en heroïne en zijn gebrek aan transparantie over het zaakvoerderschap van zijn echtgenote in de firma waarin hij werkt (volgens informatie van de SURB dd. 26/10/2023 zou zijn echtgenote een invaliditeitsuitkering ontvangen, hetgeen niet compatibel is met de oprichting van een BV), alsook zijn bestendige reputatie als wegpiraat, concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.”

Hieruit blijkt op het eerste zicht wel degelijk waarom verweerder meent dat er in hoofde van verzoeker nog steeds sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Betreffende de gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar uit hoofde van slagen en verwondingen tegen zijn echtgenote stelt verzoeker dat er sinds deze veroordeling een aantal belangrijke evoluties zijn gebeurd die het zeer aannemelijk maken dat verzoeker dergelijke feiten niet meer zal plegen in de toekomst, dat het gaat om feiten gepleegd op 4 augustus 2013, meer dan 10 jaar geleden, dat er zich sindsdien geen gelijkaardige feiten meer hebben voorgedaan, dat het vonnis van de SURB van 20 september 2019 stelt dat de relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote is hersteld sinds 2015, dat zowel verzoeker als zijn echtgenote hebben verklaard dat het om een uit de hand gelopen discussie ging waarbij er duw- en trekwerk was, dat het een eenmalig feit was, dat verzoeker sinds dan terug bij zijn gezin woont, dat hij er zijn penitentiële verlopen doorbracht, dat de psychosociale dienst van de gevangenis van mening was dat hij in therapie zou gaan waarbij hij zowel het verloop van zijn relatie als de onderlinge relatie met zijn kinderen bespreekbaar kon stellen, dat in september 2019 deze therapie werd opgestart en ook zijn echtgenote eraan deelnam, dat het vonnis van de SURB van 19 februari 2021 stelt dat “de relatietherapie met [verzoekers] vrouw een positief verloop kent en dat er momenteel een constructieve dynamiek is tussen [verzoeker en [zijn] vrouw waar zaken terug besproken kunnen worden. De therapeut acht een verplichting tot relatietherapie niet meer nodig en is van mening dat de begeleiding stilaan kan afgebouwd worden.”, dat verzoeker aangaf dat hij veel aan de gesprekken had en dat hij deze op vrijwillige basis zou willen verderzetten, dat hij en zijn echtgenote sinds de feiten ook een derde kind hebben gekregen, dat zijn echtgenote in het kader van het hoorrecht ook verklaarde dat zij ondertussen 20 jaar gehuwd zijn, dat zij zoals elk huwelijk goede en slechte dagen hebben gehad, dat ze beiden geleerd hebben uit hun fouten, en dat ze het negatieve hoofdstuk uit hun leven hebben afgesloten, dat al deze elementen het onwaarschijnlijk maken dat hij in de toekomst nog gelijkaardige feiten zou begaan waardoor er hieromtrent geen sprake kan zijn van een “werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.”, dat verweerder ook nergens in de bestreden beslissing stelt dat er een risico is dat verzoeker in de toekomst nog gelijkaardige feiten zou plegen.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker met zijn betoog niet aantoonde dat verweerder met bepaalde relevante elementen geen rekening heeft gehouden. Alle elementen die verzoeker opsomt werden blijkens

bovenstaande motieven meegenomen in de beoordeling. Door louter deze elementen die reeds voorlagen en die verweerder betrokken heeft in zijn beoordeling te herhalen, weerlegt verzoeker voormelde motieven niet. En hoewel verzoeker meent dat het zeer aannemelijk is dat hij dergelijke feiten niet meer zal plegen in de toekomst en hij kan gevolgd worden dat verweerder ook nergens in de bestreden beslissing stelt dat er een risico is dat verzoeker in de toekomst nog gelijkaardige feiten zou plegen, gaat hij er met dit betoog aan voorbij dat verweerder de veroordeling voor de feiten van 4 augustus 2013 enkel nog meeneemt in de overweging dat doorheen de door hem gepleegde feiten een leven zonder verantwoordelijkheidszin schemert en dat hij duidelijk lak heeft aan regels, die gericht zijn op het veilig samenleven en functioneren in de maatschappij, dat het herhaaldelijke overtreden van de Belgische rechtsregels allerm minst blijk geeft van schuldinzicht, noch van een wil tot integratie in de Belgische samenleving. Bij de beoordeling van het gevaar dat verzoeker heden kan betekenen voor de rust van de burgers en de handhaving van de openbare orde, worden de feiten van 4 augustus 2013 niet meer betrokken, doch leidt verweerder dit gevaar af uit *“de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten van internationale drugtrafik in cocaïne en heroïne en zijn gebrek aan transparantie over het zaakvoerschap van zijn echtgenote in de firma waarin hij werkt (volgens informatie van de SURB dd. 26/10/2023 zou zijn echtgenote een invaliditeitsuitkering ontvangen, hetgeen niet compatibel is met de oprichting van een BV), alsook zijn bestendige reputatie als wegpiraat.”* De feiten van 4 augustus 2013 worden wel meegenomen in de beoordeling van de relatie en het gezinsleven van verzoeker. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat, omwille van het loutere feit dat het niet aannemelijk zou zijn dat hij dergelijke feiten in de toekomst nog zou plegen, verweerder op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze omtrent de relatie en het gezinsleven van verzoeker heeft geoordeeld dat hoewel verzoeker en zijn echtgenote verklaarden dat hun relatie sinds 2015 terug hersteld is, uit het vonnis van 17 januari 2019 blijkt dat verzoeker in 2016-2017 een verhouding had met een Turkse onderdane, dat hij toen hij op 8 mei 2017 werd aangehouden en opgesloten werd in de gevangenis, hij opnieuw gescheiden leefde van zijn gezin tot 26 september 2019, dat, hoewel er een positief verloop in de relatie is, het niet te ontkennen valt dat het gezin geleden heeft onder verzoekers gedrag, dat G. en A. amper vier en drie jaar oud waren toen de ouders een eerste keer uit elkaar waren, dat na slagen en verwondingen aan zijn partner, verzoeker apart woonde van zijn echtgenote en kinderen van 29 november 2013 tot 16 maart 2015, dat zijn jongste kind werd geboren in 2015, dat bij zijn detentie vanaf 9 mei 2017 hij opnieuw twee jaar gescheiden van zijn gezin leefde, dat het feit dat hij vader was hem niet weerhouden heeft om strafbare feiten te plegen en meerdere veroordelingen op te lopen, dat hij op 17 januari 2019 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 jaar voor zijn betrokkenheid bij een internationale cocaïne- en heroïnesmokkel in vereniging, dat hij ook schuldig bevonden is aan het verhandelen van cocaïne voor eigen rekening, dat hij niet getwijfeld heeft om zijn gezin bloot te stellen aan de mogelijke risico's van zijn activiteiten in het drugsmilieu, dat dit allerm minst getuigt van verantwoordelijkheid tegenover zijn kinderen, dat gelet op zijn veelvuldige afwezigheden in het gezin, de opvoeding en verzorging van de kinderen hoofdzakelijk aan de echtgenote toekomt en zij bovendien in het verleden mee slachtoffer werden van zijn geweldpleging tegen zijn echtgenote, hetgeen hun psychisch welbevinden niet ten goede komt.

Verzoeker betoogt voorts *“Ook wat betreft de gevangenisstraf van 6 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar uit hoofde van opzettelijke slagen en verwonden tegen zijn echtgenote, moet opgemerkt worden dat er sinds deze veroordeling een aantal belangrijke evoluties zijn gebeurd die maken dat verzoeker ook niet om deze reden een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.”* Uit wat volgt in zijn verzoekschrift blijkt dat hij doelt op de gevangenisstraf van 6 jaar naar aanleiding van de veroordeling van 17 januari 2019. Hieromtrent stelt hij immers dat het gaat om feiten waar hij erg veel spijt van heeft en die meer dan zes jaar geleden gebeurd zijn, dat hij negen maanden na zijn veroordeling onder E.T. werd geplaatst, dat hij twee jaar na zijn veroordeling in voorwaardelijke vrijheid werd gesteld omdat de plaatsing onder E.T. gunstig werd geëvalueerd door de SURB, dat hij sindsdien geen enkele fout meer beging, dat hij op 3 december 2021 opnieuw onder E.T. werd geplaatst omwille van het intrekken van zijn verblijfsrecht waardoor hij niet meer kon werken en aan de voorwaarden van voorwaardelijke invrijheidsstelling kon voldoen, dat het feit dat hij voorlopig in vrijheid werd gesteld aantoonst dat hij geen werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, dat de voorwaardelijke invrijheidsstelling namelijk aan strikte voorwaarden onderworpen is. Verzoeker wijst op de artikelen 25, 47 en 48 van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten (hierna: de wet externe rechtspositie), en meent dat vooraleer een voorwaardelijke invrijheidsstelling kan worden toegekend, de SURB er zich moet van vergewissen dat er in hoofde van de veroordeelde vooruitzichten zijn op sociale reclassering, er geen risico bestaat op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten, dat er geen risico bestaat dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen, dat de veroordeelde een passende houding aanneemt ten aanzien van de slachtoffers van zijn misdrijven die tot zijn veroordeling hebben geleid, en dat de veroordeelde inspanningen doet om de burgerlijke partij te vergoeden, dat toen hij in februari 2021 voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld, er volgens de SURB aldus geen risico was dat hij nieuwe ernstige feiten zou plegen, geen risico was dat hij zijn echtgenote opnieuw zou slaan of verwonden, dat hij zich een passende houding had aangenomen ten aanzien van de slachtoffers van zijn misdrijven, dit is schuldinzicht hebben en spijt betuigen voor de

mogelijke maatschappelijke schade die hij door zijn deelname aan druggerelateerde activiteiten heeft veroorzaakt. Hij vervolgt dat de enige reden dat hij terug onder E.T. werd geplaatst was dat hij door intrekking van zijn verblijf niet meer kon werken en aldus niet meer kon voldoen aan de voorwaarden, dat dit dus niet het rechtstreeks het gevolg was van zijn gedrag, dat de SURB in 2021 van oordeel was dat hij geen risico was voor de samenleving, dat hij bijgevolg niet kan inzien hoe verweerder, met minder kennis over de toepasselijke regelgeving en minder kennis van zijn strafdossier, tot de conclusie kan komen dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van een *“werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”*. Verzoeker meent ook betreffende de overweging dat het niet uitgesloten is dat hij opnieuw op eenzelfde wijze zal reageren wanneer hij opnieuw in financiële problemen terecht zou komen, ook omdat hij nog openstaande schulden heeft, tegenstrijdig is met wat de SURB oordeelde, dat verweerder daarom minstens zeer goed had moeten motiveren waarom hij het niet eens is met de beoordeling van de SURB, dat verweerder dit nagelaten heeft. Hij meent dat verweerder er aan voorbij gaat dat hij zijn schulden volgens een afbetalingsplan op correcte en transparante wijze aan het afbetalen is en dat hij momenteel een stabiele familiale en werkomgeving heeft, dat zijn raadsman in het kader van het hoorrecht ook liet weten dat hij werkt en dat zijn werkgever en klanten erg tevreden van hem zijn, dat hij zich ook inzet voor de maatschappij, dat hij aan vrijwilligerswerk doet, dat hij een steunpilaar voor zijn gezin en voor zijn schoonzus is, dat dit alles werd gestaafd met stukken, dat er ook verklaringen van verzoeker zelf en van zijn echtgenote werden gevoegd waaruit blijkt dat hij effectief geleerd heeft uit zijn fouten in het verleden, tot inzicht is gekomen, en aan een andere toekomst wil werken voor zichzelf en voor zijn kinderen, dat deze elementen het minstens zeer aannemelijk maken dat hij zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan misdrijven. Verzoeker verwijst tot slot nog naar en citeert uit een arrest van de Raad van 18 juli 2023.

Vooreerst wenst de Raad erop te wijzen dat verzoeker bezwaarlijk kan voorhouden dat hij sindsdien geen enkele fout meer beging, in zoverre deze stelling betrekking heeft op de periode na de veroordeling op 17 januari 2019. Immers wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gewezen op wat volgt:

“Bovendien heeft betrokkene blijk gegeven zich zelfs tijdens zijn elektronisch toezicht niet aan de geldende regels te kunnen houden en bezondigde hij zich op 21/11/2020 alweer aan roekeloos rijgedrag. Op 27/05/2021 werd hij bij verstek veroordeeld door de Politie rechtbank van Genk tot een geldboete van 1.200 euro en een rijverbod van 15 dagen wegens het besturen van een voertuig zonder rijbewijs, onaangepaste snelheid, het niet gebruiken van zijn richtingaanwijzers bij het uitvoeren van een zijdelingse verplaatsing of wijziging van richting, een bestuurder te hebben aangespoord of uitgedaagd overdreven snel te rijden en niet in staat te zijn geweest alle nodige rijbewegingen uit te voeren en/of niet voortdurend zijn voertuig goed in de hand te hebben gehad. Betrokkene vroeg in hoger beroep in eerste instantie de vrijspraak voor de 5 tenlasteleggingen en in ondergeschikte orde mildheid bij de strafmaat. Ter zitting van 03/11/2021 deed hij afstand van zijn grieven met betrekking tot de schuld aan alle tenlasteleggingen en beperkte hij zijn hoger beroep tot de strafmaat. De Correctionele rechtbank van Tongeren oordeelde in haar vonnis dd. 15/12/2021 dat “de bewezen verklaarde feiten ernstig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar zijn”. Ze bevestigde de opgelegde geldboetes in eerste aanleg en hervormde het rijverbod naar 1 maand. “Zijn verkeersgedrag is inderdaad onaangepast en geeft blijk van minachting voor de verkeersregels.(...) Voor zoveel als nodig merkt de rechtbank ten aanzien van het pleidooi van de raadsman van betrokkene op dat de beklaagde gezien zijn strafrechtelijk verleden niet meer in aanmerking komt voor de gunst van enig uitstel of probatie-uitstel.”

Waar verzoeker meent dat de gunst van het plaatsen onder E.T. en dit reeds negen maanden na zijn veroordeling en de voorwaardelijke invrijheidsstelling twee jaar na zijn veroordeling, aantoonde dat hij geen werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, wijst de Raad er vooreerst op dat deze elementen, met name het toekennen van het E.T. en de voorwaardelijke invrijheidsstelling, reeds voorlagen op het ogenblik dat verweerder de beslissing tot beëindiging van zijn verblijfsrecht nam op 1 juni 2021. De Raad heeft omtrent deze elementen geoordeeld in zijn arrest nr. 262 873 van 25 oktober 2021 als volgt:

“De Raad merkt echter op dat de verweerder in het licht van artikel 44bis, §2, van de Vreemdelingenwet bevoegd is om op basis van een eigen individueel onderzoek na te gaan of het persoonlijk gedrag van een vreemdeling een actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, waarbij hij op grond van een eigen feitenvinding een inschatting kan maken van de neiging die de verzoeker vertoont om naar de toekomst toe opnieuw strafbare gedragingen te plegen. De verweerder beschikt daarbij over een eigen vrije appreciatiebevoegdheid. Het blijkt nergens uit dat de verweerder in dit verband is gebonden door de beoordeling die de SURB maakt binnen een individueel strafuitvoeringstraject. Het enkele gegeven dat hij zijn eigen vrije appreciatiebevoegdheid heeft aangewend, maakt niet dat de verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is opgetreden.

Uit een eenvoudige lezing van het bestreden besluit blijkt bovendien dat de verweerder wel degelijk rekening hield met de actuele situatie van de verzoeker, met name dat de SURB hem op 20 september 2019 onder elektronisch toezicht plaatste, dat hij 25 februari 2021 in voorwaardelijke vrijheid werd gesteld, en dat

strafeinde is voorzien op 3 november 2023. De verzoeker toont niet aan dat de verweerder concrete gegevens die zijn situatie kenmerken, en die relevant zijn voor de beoordeling van het (actuele) gevaar voor de openbare orde, ten onrechte niet in rekening heeft gebracht. De verzoeker gaat bovendien voorbij aan de volgende motieven:

“Gedurende uw verblijf van bijna 18 jaar in België had u dus nagenoeg altijd een inkomen uit legale arbeid. Toch hebt u zich laten verleiden tot de internationale drughandel om bijkomende inkomsten te genereren. Volgens het vonnis van de SURB van Antwerpen dd. 20.09.2019 hebt u daarover verklaard dat u in de problemen kwam toen u als zelfstandige in onderaanneming werkte. Omdat de sector waarin u werkte instortte, werd hetgeen u factureerde aan uw opdrachtgevers niet meer vergoed. U stelt dat u via de drugtransporten en het dealen enkel de bedoeling had om uit de financiële problemen te geraken en er dan mee te stoppen, u haalde aan dat het zeker niet de bedoeling was om een luxeleven te leiden. Als drugshandel uw antwoord is op uw financiële problemen, kan het risico op recidive niet worden uitgesloten. Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt hebt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Verder tonen de gepleegde strafbare feiten een hunker naar snel winstbejag aan. Gelet op de feiten blijkt het niet uw intentie om (enkel) een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u bleek immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan met de opbrengsten uit de internationale drugstrafiek.

(...)

De SURB haalt in zijn vonnis van 20.09.2019 aan dat u nog heeft wat schulden heeft ten gevolge van het faillissement van uw eenmanszaak en van uw veroordelingen. Er werden reeds een aantal afbetalingsplannen bekomen en de betalingen werden opgestart. U diende hierover in elk geval voldoende transparant te zijn ten aanzien van de justitieassistent. Er lag ook een voldoende veilig sociaal reclasseringsplan voor op vlak van woonst, dagbesteding en begeleiding om het recidiverisico maximaal in te perken. Daarom werd u het elektronisch toezicht toegekend.

Uit het vonnis van de SURB dd. 19.02.2021 blijkt dat u een overzicht van uw schulden uit het verleden hebt bezorgd aan de justitieassistent en dat u momenteel afbetaalt aan de FOD Financiën, u legt de bewijsstukken daarvan correct voor aan de justitieassistent. Deze besloot dat uw elektronisch toezicht reeds 16 maanden een goed verloop kent.

Na deze gunstige evaluatie heeft de rechtbank vastgesteld dat het uitgewerkte reclasseringsplan voldoende recidivebeperkend werkt en daarom wou de rechtbank u de kans geven om een volgende stap in uw re-integratietraject te zetten. Daarom werd u op 25.02.2021 in voorlopige vrijheid gesteld. Het is aan u om de ingezette positieve trend verder te zetten en ook van deze strafuitvoeringsmodaliteit een succes te maken.

We herhalen in dit verband dat de feiten die tot uw twee correctionele veroordelingen hebben geleid, allebei het gevolg zijn van financiële problemen en dat er dus opnieuw een imminent gevaar voor recidive bestaat, mocht blijken dat u niet meer over een regelmatig inkomen uit een reguliere dagbesteding beschikt. Uit de voorgelegde weddefiches in het kader van uw hoorrecht blijkt dat u door uw werkgever in februari 2021 op tijdelijke werkloosheid werd gezet wegens overmacht (covid). Hoewel u hier geen schuld aan heeft, hebben we op dit ogenblik geen informatie over uw huidige situatie.”

Hieruit blijkt dat de verweerder erkent dat de SURB heeft vastgesteld dat het uitgewerkte reclasseringsplan voldoende recidivebeperkend werkt en dat de verzoeker daarom op 25 februari 2021 in voorlopige vrijheid werd gesteld. De verweerder heeft echter geoordeeld dat dit niet wegneemt dat er opnieuw een imminent gevaar voor recidive bestaat indien de verzoeker opnieuw in de financiële problemen zou komen hetgeen thans niet ondenkbaar is aangezien hij in februari 2021 op tijdelijke werkloosheid werd gesteld.

Door enkel te verwijzen naar het oordeel van de SURB, toont de verzoeker dan ook niet aan dat de verweerder niet deugdelijk heeft gemotiveerd of dat hij niet zorgvuldig of redelijk handelde waar hij concludeerde dat, gelet op “de bijzondere ernst van de feiten, het deel uitmaken van een criminele organisatie, uw rol binnen de organisatie en uw persoonlijkheid, het risico op recidive bij financiële problemen en uw roekeloos gedrag in het verkeer, kan er legitiem afgeleid worden dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten.”

De motieven van het bestreden besluit staan niet noodzakelijk haaks op de beslissingen van de SURB. Ook al moet het nodige gewicht worden toegekend aan het oordeel van de SURB, houdt het feit dat de verzoeker de gunst heeft verkregen van het elektronisch toezicht en later in voorwaardelijke vrijheid werd gesteld, niet noodzakelijk in dat de verweerder hierdoor niet langer op grond van concrete overwegingen eigen aan de zaak van oordeel zou mogen zijn dat er wel degelijk opnieuw een risico op recidive ontstaat. Zoals blijkt uit bovenstaande bespreking heeft verweerder in het geval van de verzoeker op uitvoerige en concrete wijze toegelicht waarom volgens hem actueel nog steeds een werkelijk en ernstig gevaar bestaat voor de handhaving openbare orde.

Gelet op de bijzondere aard en ernst van de feiten die verzoeker heeft gepleegd (met name in de eerste plaats zijn belangrijke rol bij een internationale drughandel maar evenzeer slagen en verwondingen aan zijn echtgenote en de veelvuldige inbreuken op de wegcode, die blijken geven van een roekeloos gedrag in het verkeer), gelet op het gegeven dat de verzoeker in het verleden overging tot zwaarwichtige inbreuken op de drugswetgeving enkel omwille van snel en gemakkelijk geldgewin waarbij zijn zucht naar gemakkelijk en grof

geldgewin - ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers - blijkt geeft van een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, gelet op het zeer lucratief en grootschalig karakter van de drugtrafiek waaraan hij deelnam en zijn eigen handel in cocaïne die hij hier vervolgens opzette, gelet op het gegeven dat deze feiten kaderen in een internationale drugtrafiek, samen genomen met de nog actuele precaire financiële situatie aangezien de verzoeker op werkloosheid werd gesteld, komt het de Raad voor dat de verweerder in redelijkheid is gekomen tot het besluit dat de verzoeker nog steeds een ernstig en actueel gevaar uitmaakt voor de openbare orde en dit ondanks de hem toegekende gunst van het elektronisch toezicht en zijn voorwaardelijke invrijheidstelling. De verzoeker beperkt zich in wezen tot een herhaling van welbepaalde gegevens die zijn zaak kenmerken, maar toont hiermee nog niet aan dat de verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens, op onredelijke wijze of met miskenning van de wet tot zijn beoordeling is gekomen. Bovendien is het eigen aan een beoordeling van een risico op recidive dat er op basis van de voorliggende gegevens een inschatting wordt gemaakt van de mogelijkheid dat de verzoeker in de toekomst opnieuw hervalt in ernstige strafbare gedragingen. Een inschatting van een dergelijk risico houdt niet in dat de verweerder moet aantonen of bewijzen dat de verzoeker met stellige zekerheid zal recidiveren. In casu komt het de Raad niet onredelijk voor dat de verweerder, op grond van de vaststellingen die hij in de bestreden akte heeft veruitwendigd, besluit dat er van de verzoeker een actueel en ernstige gevaar uitgaat voor de openbare orde.”

De Raad wijst erop dat verweerder ook bij het in aanmerking nemen van elementen van openbare orde in het licht van de belangenafweging in de zin van artikel 8 van het EVRM, vermag op grond van een eigen feitenvinding een inschatting te maken van de neiging die verzoeker vertoont om naar de toekomst toe opnieuw strafbare gedragingen te plegen, dat verweerder daarbij beschikt over een eigen vrije appreciatiebevoegdheid, dat niet blijkt dat verweerder in dit verband is gebonden door de beoordeling die de SURB maakt binnen een individueel strafuitvoeringstraject en dat het enkele gegeven dat hij zijn eigen vrije appreciatiebevoegdheid heeft aangewend, niet maakt dat verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is opgetreden.

Eveneens herhaalt de Raad dat ook al moet het nodige gewicht worden toegekend aan het oordeel van de SURB, het feit dat verzoeker de gunst heeft verkregen van het E.T. en later in voorwaardelijke vrijheid werd gesteld, niet noodzakelijk inhoudt dat verweerder hierdoor niet langer op grond van concrete overwegingen eigen aan de zaak van oordeel zou mogen zijn dat er wel degelijk (opnieuw) een risico op recidive ontstaat. De stelling van verzoeker dat de voorwaardelijke invrijheidsstelling aan strikte voorwaarden verbonden is en de verwijzing naar bepalingen uit de wet externe rechtspositie, doet aan deze vaststellingen geen afbreuk.

In de *in casu* bestreden beslissing wordt geoordeeld dat als drugshandel het antwoord is van verzoeker op zijn financiële problemen, het risico op recidive niet kan worden uitgesloten. Verweerder erkent uitdrukkelijk dat de SURB aangeeft in het vonnis van 19 februari 2021 dat *“hij een overzicht van zijn schulden uit het verleden heeft bezorgd aan de justitie-assistent en dat hij momenteel afbetaalt aan de FOD Financiën”* en dat het SURB hem het E.T. toekende op 20 september 2019 en hem de kans wou geven de volgende stap te zetten in zijn re-integratietraject en hij op 25 februari 2021 in voorwaardelijke vrijheid werd gesteld. Echter wijst verweerder ook op het herhaaldelijk overtreden van de Belgische rechtsregels waaruit een gebrek aan schuldinzicht en wil tot integratie blijkt, op het feit dat verzoeker zich zelfs tijdens zijn E.T. niet aan de geldende regels heeft kunnen houden en op 21 november 2020 alweer zondigde aan roekeloos rijgedrag waarbij hij bij verstek veroordeeld werd op 27 mei 2021 – en aldus na het vonnis van 25 februari 2021 van het SURB – tot een geldboete van 1200 EUR en 15 dagen rijverbod onder meer wegens *“een bestuurder te hebben aangespoord of uitgedaagd overdreven snel te rijden en niet in staat te zijn geweest alle nodige rijbewegingen uit te voeren en/of niet voortdurend zijn voertuig goed in de hand te hebben gehad”*, dat hij in hoger beroep de vrijspraak vroeg en in ondergeschikte orde mildheid bij de strafmaat, dat hij afstand deed van de grieven met betrekking tot de schuld, dat de correctionele rechtbank van Tongeren in haar vonnis van 15 december 2021 oordeelde dat *“de bewezen verklaarde feiten ernstig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar zijn”* en *“Zijn verkeersgedrag is inderdaad onaangepast en geeft blijk van minachting voor de verkeersregels.(...) Voor zoveel als nodig merkt de rechtbank ten aanzien van het pleidooi van de raadsman van betrokkene op dat de beklaagde gezien zijn strafrechtelijk verleden niet meer in aanmerking komt voor de gunst van enig uitstel of probatie-uitstel.”* Verweerder concludeert dat ingevolge *“de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten van internationale drugtrafiek in cocaïne en heroïne en zijn gebrek aan transparantie over het zaakvoerderschap van zijn echtgenote in de firma waarin hij werkt (volgens informatie van de SURB dd. 26/10/2023 zou zijn echtgenote een invaliditeitsuitkering ontvangen, hetgeen niet compatibel is met de oprichting van een BV), alsook zijn bestendige reputatie als wegpiraat,”* verzoeker *“momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde”* dat met andere woorden het gedrag van verzoeker *“een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij”* betekent.

Met zijn betoog dat vooraleer een voorwaardelijke invrijheidsstelling kan worden toegekend, de SURB er zich moet van vergewissen dat er in hoofde van de veroordeelde vooruitzichten zijn op sociale reclassering, er

geen risico bestaat op het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten, dat er geen risico bestaat dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen, dat de veroordeelde een passende houding aanneemt ten aanzien van de slachtoffers van zijn misdrijven die tot zijn veroordeling hebben geleid, en dat de veroordeelde inspanningen doet om de burgerlijke partij te vergoeden, dat toen hij in februari 2021 voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld, er volgens de SURB aldus geen risico was dat hij nieuwe ernstige feiten zou plegen, geen risico was dat hij zijn echtgenote opnieuw zou slaan of verwonden, dat hij zich een passende houding had aangenomen ten aanzien van de slachtoffers van zijn misdrijven, dit is schuldinzicht hebben en spijt betuigen voor de mogelijke maatschappelijke schade die hij door zijn deelname aan druggerelateerde activiteiten heeft veroorzaakt, dat de enige reden dat hij terug onder E.T. werd geplaatst was dat hij door intrekking van zijn verblijf niet meer kon werken en aldus niet meer kon voldoen aan de voorwaarden, dat dit dus niet het rechtstreeks gevolg was van zijn gedrag, dat de SURB in 2021 van oordeel was dat hij geen risico was voor de samenleving, dat hij bijgevolg niet kan inzien hoe verweerder, met minder kennis over de toepasselijke regelgeving en minder kennis van zijn strafdossier, tot de conclusie kan komen dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van een *“werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”*, weerlegt verzoeker, mede gelet op wat voorafgaat, voormelde overwegingen niet.

Uit zijn loutere verklaring dat hij spijt heeft van de druggerelateerde feiten en dat deze dateren van meer dan zes jaar geleden, blijkt niet dat niet langer zou kunnen geoordeeld worden dat verzoeker nog steeds kan beschouwd worden als een gevaar voor de openbare orde. De Raad herhaalt dat gelet op de bijzondere aard en ernst van de feiten die verzoeker heeft gepleegd, met name in de eerste plaats zijn belangrijke rol bij een internationale drugshandel maar evenzeer de veelvuldige inbreuken op de wegcode, die blijken geven van een roekeloos gedrag in het verkeer, gelet op het gegeven dat verzoeker in het verleden overging tot zwaarwichtige inbreuken op de drugswetgeving enkel omwille van snel en gemakkelijk geldgewin waarbij zijn zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin – ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers – blijkt geeft van een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, gelet op het zeer lucratief en grootschalig karakter van de drugtrafiek waaraan hij deelnam en zijn eigen handel in cocaïne die hij hier vervolgens opzette, gelet op het gegeven dat deze feiten kaderen in een internationale drugstrafiek, samen genomen met het feit dat verzoeker zich zelfs tijdens zijn E.T. niet aan de geldende regels heeft kunnen houden en op 21 november 2020 alweer zondigde aan roekeloos rijgedrag waarbij hij bij verstek veroordeeld werd op 27 mei 2021, komt het de Raad *prima facie* voor dat verweerder in redelijkheid is gekomen tot het besluit dat verzoeker nog steeds een ernstig en actueel gevaar uitmaakt voor de openbare orde en dit ondanks de hem toegekende gunst van het E.T. en zijn voorwaardelijke invrijheidstelling.

Verzoeker beperkt zich in wezen tot een herhaling van welbepaalde gegevens die zijn zaak kenmerken, maar toont hiermee nog niet aan dat de verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens, op onredelijke wijze of met miskenning van de wet tot zijn beoordeling is gekomen. Bovendien is het eigen aan een beoordeling van een risico op recidive en het gevaar voor de openbare orde dat er op basis van de voorliggende gegevens een inschatting wordt gemaakt van de mogelijkheid dat verzoeker in de toekomst opnieuw hervalt in ernstige strafbare gedragingen. Een inschatting van een dergelijk risico houdt niet in dat verweerder moet aantonen of bewijzen dat verzoeker met stellige zekerheid zal recidiveren. *In casu* komt het de Raad niet onredelijk voor dat verweerder, op grond van de vaststellingen die hij in de bestreden akte heeft veruitwendigd, besluit dat er van verzoeker een actueel en ernstige gevaar uitgaat voor de openbare orde.

Waar verzoeker nog stelt betreffende de overweging dat het niet uitgesloten is dat hij opnieuw op eenzelfde wijze zal reageren wanneer hij opnieuw in financiële problemen terecht zou komen, ook omdat hij nog openstaande schulden heeft, dat deze tegenstrijdig is met wat de SURB oordeelde, dat verweerder daarom minstens zeer goed had moeten motiveren waarom hij het niet eens is met de beoordeling van de SURB, dat verweerder dit nagelaten heeft, dat verweerder er aan voorbij gaat dat hij zijn schulden volgens een afbetalingsplan op correcte en transparante wijze aan het afbetalen is en dat hij momenteel een stabiele familiale en werkomgeving heeft, dat zijn raadsman in het kader van het hoorrecht ook liet weten dat hij werkt en dat zijn werkgever en klanten erg tevreden zijn van hem dat hij zich ook inzet voor de maatschappij, dat hij aan vrijwilligerswerk doet, dat hij een steunpilaar voor zijn gezin en voor zijn schoonzus is, dat dit alles werd gestaafd met stukken, dat er ook verklaringen van verzoeker zelf en van zijn echtgenote werden gevoegd waaruit blijkt dat hij effectief geleerd heeft uit zijn fouten in het verleden, tot inzicht is gekomen, en aan een andere toekomst wil werken voor zichzelf en voor zijn kinderen, dat deze elementen het minstens zeer aannemelijk maken dat hij zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan misdrijven, wijst de Raad er op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk deze elementen in ogenschouw heeft genomen en niet ontkend heeft dat verzoeker zijn schulden aan het afbetalen is, noch dat verzoeker heden werkt en dat hij verklaarde dat hij geleerd heeft uit zijn fouten en aan een andere toekomst wil werken voor hem en zijn gezin. Echter blijkt op het eerste zicht uit de bestreden beslissing afdoende waarom verweerder, niettegenstaande deze elementen, oordeelt dat er nog sprake is van een gevaar voor de openbare orde.

Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van de Raad, moet er op gewezen worden dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

Betreffende de veroordelingen omwille van verkeersovertredingen merkt verzoeker verder op dat verweerder nergens argumenteert waarom deze veroordelingen in het verleden aantonen dat hij deze in de toekomst onder gewijzigde omstandigheden opnieuw zal begaan. Hij stelt ook dat het gaat om overtredingen die de wet als minst ernstige misdrijven catalogiseert, dat voor zover zou zijn aangetoond dat hij een actueel gevaar vormt voor de samenleving omwille van deze overtredingen, verweerder in elk geval niet aantoont dat hij hierdoor een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker gaat er met dit betoog volledig aan voorbij dat verweerder verzoeker niet beschouwt als een *“werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”* enkel omwille van de veroordelingen voor verkeersovertredingen in het verleden, doch wel omwille van *“de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten van internationale drugtrafiek in cocaïne en heroïne en zijn gebrek aan transparantie over het zaakvoerschap van zijn echtgenote in de firma waarin hij werkt (volgens informatie van de SURB dd. 26/10/2023 zou zijn echtgenote een invaliditeitsuitkering ontvangen, hetgeen niet compatibel is met de oprichting van een BV), alsook zijn bestendige reputatie als wegpiraat”*. Het komt de Raad niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor om te wijzen op de verschillende veroordelingen door de politierechtbank tussen 27 april 2006 en 13 december 2018, om te oordelen – gelet op het feit dat de wegcode alle Belgische regels inzake verkeersveiligheid bevat, dat er 4 graden van overtredingen zijn, dat de vierde graad de zwaarste overtredingen betreffen en automatisch het voorwerp zijn van een dagvaarding voor de Politierechtbank – dat hoewel deze veroordelingen geen correctionele overtredingen zijn, het toch gaat om ernstige overtredingen omdat zij de veiligheid van mensen in gevaar kunnen brengen, hetgeen, gezien de veroordelingen, niet de eerste zorg van verzoeker lijkt te zijn geweest en dat de veroordelingen ook zijn gebrek aan respect tonen voor de regels van de maatschappij waarin hij leeft, en te oordelen dat dit vervolgens, samen met de overige aangehaalde feiten, leidt tot de vaststelling dat *“(d)oorheen de door hem gepleegde feiten (...) een leven zonder verantwoordelijkheidszin door(schemert). Hij heeft duidelijk lak aan regels, die gericht zijn op het veilig samenleven en functioneren in de maatschappij. Het herhaaldelijk overtreden van de Belgische rechtsregels geeft allerminst blijk van schuldinzicht, noch van zijn wil tot integratie in de Belgische samenleving.”*

Waar verzoeker tot slot nog betoogt dat verweerder in de bestreden beslissing niet vaststelt dat hij onmiddellijk het land moet verlaten, maar slecht op een niet nader bepaald moment in de toekomst, met name het moment dat hij niet meer onder toezicht staat van de gerechtelijke instanties in België, dat indien verweerder werkelijk van oordeel is dat hij een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, het moeilijk in te zien valt waarom hij de uitvoering van de bestreden beslissing voor onbepaalde duur vooruit in de tijd schuift, kan de Raad niet volgen. Immers was het, om de openbare orde te handhaven, op 11 december 2023 niet nodig om verzoeker onmiddellijk te verwijderen van het grondgebied daar de handhaving van de openbare orde reeds geschiedde daar verzoeker onder toezicht van de gerechtelijke instanties stond. Uit het louter niet onmiddellijk tenuitvoerleggen van de bestreden beslissing kan aldus geenszins worden afgeleid dat hij door verweerder niet beschouwd werd als een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker toont aldus met zijn betoog op het eerste zicht niet aan dat de overwegingen van openbare orde in de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zouden zijn.

3.2.6. Verzoeker betoogt daarnaast dat zijn jongste zoon lijdt aan autisme spectrumstoornis (hierna: ASS) en om die reden bijzonder gehecht is aan hem en daarom ook sterk afhankelijk is van hem.

De Raad oordeelde omtrent het voormeld element in het arrest nr. 262 873 van 25 oktober 2021:

“De verzoeker heeft de kans gehad om alle elementen aan te brengen die hij nuttig achtte, doch het blijkt niet dat de verzoeker de verweerder in kennis heeft gesteld van de specifieke problematiek en de zorgnoden van zijn jongste zoon, M. Het voorgelegde medisch attest dateert voorts van ná het bestreden besluit, zodat het vast staat dat de verweerder hiermee geen rekening kon houden. Te dezen zou de Raad dan ook zijn bevoegdheid overschrijden indien hij bij de beoordeling van de aangevoerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur rekening zou houden met elementen die pas ná het treffen van het bestreden besluit kenbaar worden gemaakt. Met het betoog inzake de autismespectrumstoornis en de zorgnoden van verzoekers jongste zoon, wordt bijgevolg geen onredelijke of onzorgvuldige besluitvorming aannemelijk gemaakt.”

Uit de *in casu* bestreden beslissing blijkt dat verweerder oog heeft gehad voor dit element in het kader van de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM en dit als volgt:

“Hij heeft een heel andere band met zijn jongste zoon die autisme heeft. Zijn zoon M. (...) is enorm gehecht aan hem. Na werk thuiskomen en zijn lachend gezicht zien, is onbetaalbaar voor hem.(...). Tijdens het weekend brengt hij tijd door met zijn kinderen en echtgenote. Ze gaan naar de basketbalwedstrijd kijken van hun oudste of jongste zoon, waar hij ook vrijwilliger is. Ze gaan vaak samen uit eten (...). (...)

Mevrouw K. (...) bevestigt in haar brief (bijlage bij het hoorrecht dd. 21/06/2023) (...) Hun jongste zoon M. (...) kreeg de diagnose autisme toen betrokkene nog in de gevangenis zat. Dit was een zware klap die ze hebben moeten verwerken. M. (...) heeft extra aandacht en liefde nodig, zijn band met zijn vader is uitzonderlijk sterk en ze begrijpen elkaar heel goed.

Zoon A. (...) (thans 17 jaar oud) stelt eveneens in zijn brief (...) Zijn broertje heeft autisme waardoor hij veel aandacht nodig heeft van beide ouders. Dat kan zijn vader ook goed.

Dochter A. (...) (16 jaar oud) stelt (...) Daarnaast heeft het vertrek van haar vader ook een grote invloed op haar familie en het meest op haar broertje, die autisme heeft en door deze situatie zonder zijn vader gaat opgroeien. Zij weet heel goed hoe dat voelt sinds haar vader 3 jaar in de gevangenis zat, en het gaat mentaal zwaar zijn voor hem om zijn vader bijna niet meer te kunnen zien. Deze beslissing gaat hun leven sterk beïnvloeden, dus vraagt ze om begrip te tonen in het belang van het gezin.

Verder legt betrokkene brieven voor van de basketbalclub van zijn zonen, de zwemclub, de school en de logopedist van zoon M. (...), waaruit zijn betrokkenheid als vader blijkt. Zo is hij aanwezig bij de trainingen en wedstrijden van zijn zonen bij basketbalclub LIONS GENK en doet hij er aan vrijwilligerswerk; hij zorgt voor het vervoer van zijn zoon M. (...) naar school, de zwemclub en de logopediste, hij is regelmatig aanwezig bij de oudergesprekken, is betrokken bij de logopedische therapie, en helpt zijn zoon bij het omkleden en afdrogen bij de zwembad. Deze betrokkenheid is evenwel niet uitzonderlijk te noemen omdat deze activiteiten tot de normale gang van zaken behoren in een standaard gezin.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de aard van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en de ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr.77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Zijn echtgenote en 3 kinderen bezitten de Belgische nationaliteit. Ondanks het feit dat zij daartoe niet gedwongen kunnen worden, zou zijn echtgenote ervoor kunnen kiezen om zich samen met zijn kinderen te vestigen in een land waar hij de kans zou hebben het gezinsleven met haar en zijn kinderen verder te zetten. Er worden thans geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aangetoond, die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin dat hij zijn gezins- en privéleven enkel in België kan verder zetten. Zijn echtgenote en haar familie worden verondersteld nog banden te hebben met Turkije, aangezien zij en haar zussen, die in België geboren zijn, in Turkije gehuwd zijn met een Turkse man. Volgens het Rijksregister verbleef zijn echtgenote bovendien tussen 04/05/2009 en 20/09/2011 meerdere maanden in Turkije om er haar moeder te verzorgen. Daarnaast heeft hij in zijn hoorrecht van 21.06.2023 verklaard dat zijn vader en broer nog in Turkije wonen, dus zijn gezin beschikt daar ook nog over een sociaal vangnet. Zijn kinderen zijn nog jong en vermits zij in een Belgisch-Turks gezin zijn opgegroeid, kan aangenomen worden dat zij enigszins vertrouwd zijn met de Turkse taal en gewoonten, zodat zij zich bij een eventuele verhuis naar Turkije of elders kunnen aanpassen. De contacten met familie en vrienden die zij in België hebben, kunnen ook op een andere manier onderhouden worden middels korte bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen.

Mocht zijn echtgenote toch verkiezen om met de kinderen in België blijven, dan kunnen zij contact met hem onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels de moderne communicatiemiddelen.

Met betrekking tot de financiële afhankelijkheid van zijn gezin ten opzichte van betrokkene, merken we op dat betrokkene en zijn echtgenote hun wettelijk vermogensstelsel hebben omgezet naar het stelsel scheiding van goederen met toevoeging van een beperkt intern gemeenschappelijk vermogen via huwelijkscontract verleden voor notaris M.B. (...) op 17/11/2022 en dat mevrouw S.K. (...) op 28/04/2023 eigenares is geworden van een perceel bouwgrond voor open bebouwing met een oppervlakte van ± 20 are in Genk (cf. eigendomsattest dd. 28/04/2023 als bijlage bij het hoorrecht dd. 21/06/2023), waaruit we concluderen dat mevrouw K. (...) toch een eigen vermogen heeft. Daarnaast blijkt na opzoeking op het internet op het adres R. (...) te Genk dat mevrouw K. (...) bij akte verleden voor notaris M.B. (...) op 07/04/2022 een BV heeft opgericht met de 7 naam “(...)” met zetel op het adres van het gezin, (publicatie in het Belgisch Staatsblad dd. 14/04/2022). Deze BV omvat een heel breed spectrum aan activiteiten zowel in België als het buitenland (o.a. gelieerd aan bouwactiviteiten, maar ook het uitbaten van een handcarwash, aankoop en verkoop van voertuigen en wisselstukken, een koerierdienst, beheer van een eigen roerend en onroerend vermogen, etc...). Intussen werd op de bijzondere algemene vergadering van 01/05/2023 een zekere G.P. (...) benoemd als nietstatutaire bestuurder en werd de zetel van de vennootschap vanaf 01/04/2023 verplaatst naar de M.

(...) te Genk (dit is op het industrieterrein). Uit de Kruispuntbank van Belgische ondernemingen blijkt dat de firma (...) deel uitmaakt van de firma F. (...) met KBO-nummer (...) (dit is tevens de werkgever van betrokkene, hetgeen gestaafd wordt door het werkgeversattest ondertekend door G.P. (...) en de loonbrieven gevoegd bij het hoorrecht van 21/06/2023). Mocht het inkomen van mevrouw K. (...) en de kinderbijslag alsnog ontoereikend zijn om in de behoeften van haarzelf en haar kinderen te voorzien, kan zij nog steeds aanspraak maken op een studiebeurs voor de kinderen en een extra tegemoetkoming voor haar jongste zoon met autisme aanvragen (zie
www.kidslife.be/nl/kinderbijslag/verhoogde-kinderbijslag/zorgtoeslag/faq/zorgtoeslag-bij-autisme?_gl=1%2A1jyqyo2%2A_up%2AMQ)). Gezien betrokkene actief is in de bouwsector, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat hij vlot werk vindt in een ander land dan België waar hij zich zou vestigen, om zijn gezin verder financieel te ondersteunen. Uit het attest van F. (...) blijkt dat betrokkene een leidinggevende functie heeft. Zijn dagdagelijkse taken zijn: leidinggevende installatieteams, opvolgen en opmaken planning, aankoop materialen voor eigen projecten, plaatsing bestellingen voor projecten in onderaanneming, service na verkoop en verantwoordelijke voor uitbreiden en opstarten nieuwe afdelingen. Hij heeft ook contact met buitenlandse werknemers. Gezien deze firma statutair ook activiteiten in het buitenland voorziet, kan betrokkene zijn job verder blijven uitoefenen in een ander land dan België, waar hij zich eventueel samen met zijn gezin kan vestigen.”

Met het louter betoog dat zijn jongste zoon lijdt aan ASS en om die reden bijzonder gehecht is aan hem en daarom ook sterk afhankelijk is van hem, elementen die hij overigens reeds heeft aangehaald bij verweerder en die verweerder gelet op voormelde motieven in overweging heeft genomen, weerlegt hij voormelde motieven niet. Verweerder heeft omtrent de afhankelijkheid en de voorgehouden bijzondere gehechtheid van M. aan verzoeker en de hiertoe door verzoeker bijgebrachte stukken, geoordeeld dat de betrokkenheid van verzoeker niet uitzonderlijk te noemen is omdat deze activiteiten tot de normale gang van zaken behoren in een standaard gezin. Verzoeker legt ter gelegenheid van zijn verzoekschrift geen verdere verklaringen, verduidelijkingen of stukken voor waaruit zou kunnen blijken dat voormelde beoordeling foutief of kennelijk onredelijk is en/of waaruit zou kunnen blijken dat de gemaakte belangenafweging niet conform artikel 8 van het EVRM is.

Verzoeker beperkt zich voorts in voorliggend verzoekschrift tot het louter opnieuw opsommen van de *Boultif/Üner*-criteria, zonder te duiden welke elementen veronachtzaamd werden door verweerder of op grond van welke elementen, niettegenstaande door de Raad op 25 oktober 2021 reeds werd vastgesteld dat verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van een schending van het door artikel 8 van het EVRM beschermde gezins- en privéleven van verzoeker, met inbegrip van de belangen van verzoekers minderjarige kinderen, heden wel degelijk sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.2.7. Uit de loutere stelling dat zijn strafrechtelijk verleden niet kan opwegen tegen zijn sterke banden met België en zijn Belgische echtgenote en minderjarige kinderen, zeker gezien de lengte van zijn verblijf in België, de duur van zijn huwelijk, de leeftijd van zijn kinderen en het gebrek aan een actueel gevaar voor de openbare orde, blijkt dat verzoeker het oneens is met de door verweerder gemaakte belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, doch weerlegt, noch ontkracht hij hiermee op het eerste zicht de pertinente motieven dienaangaande uit de bestreden beslissing, zoals ook blijkt uit wat voorafgaat.

3.2.8. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is *prima facie* niet ernstig.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.3. Betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag verzoeker zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Hij dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er

al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verweerder mogelijk zijn om zich tegen de door verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het procedurereglement van de Raad, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer verweerder, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en hij wat dat betreft de uiteenzetting van verzoeker kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat verzoeker, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.3.2. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift houdende de vordering tot schorsing het moeilijk te herstellen ernstig nadeel uiteen als volgt:

“Schending van artikel 8 EVRM

De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen

Verzoeker wenst te wijzen op rechtspraak van de Raad van State waarin gesteld wordt dat een mogelijk nadeel voldoende is. (RvS 26 oktober 2001, nr. 100.400)

Een gedwongen terugkeer naar Turkije, hetgeen op basis van de bestreden beslissing mogelijk is, zou in strijd zijn met artikel 8 EVRM.

Uit het voorgaande kan vastgesteld worden dat de uitvoering van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel inhoudt.

Het verzoek tot schorsing dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.3.3. Verzoeker kan gelet op de bespreking van zijn grief in punt 3.2. niet worden gevolgd.

Verzoeker heeft niet aangetoond dat een gedwongen terugkeer naar Turkije in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

3.4. Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan minstens één van de cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. VERMANDER